

במקרה הלא סביר

ל. ג'יי. שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1 # באמזון

ל'. גי'. שן

במקרה הלא סביר

מאנגלית: דינה עזריאל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
במקרה הלא סביר

L. J. SHEN
IN THE UNLIKELY EVENT

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהות אחרונות: יעל אביבי-בר
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד: שרית רוזנברג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2020. IN THE UNLIKELY EVENT by L.J. Shen

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-527 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לפעמים את פוגשת אנשים שלא מן העולם הזה,
אז את הופכת אותם לחלק מעולמך.

סטוץ שנולד מנקמנות בארץ זרה.
כימיה מטורפת שאיש מאיתנו לא יכול היה להכחיש.
על גבי מפית בפאב בוארס הד* חתמנו על חוזה, שאם אי פעם נשוב
וניפגש, נעזוב הכל ונהיה יחד.
שמונה שנים ואלפי קילומטרים מאוחר יותר, הוא כאן. בניו יורק.
והוא האובססיה המוזיקלית של אמריקה.
המשורר האירי החמקמק, שמוריד את בעלי חברות התקליטים על
ברכיהם.
הסערה בכדור הזכוכית המושלג והשלֹו שלי.
בפעם האחרונה בה דיברנו, הוא היה קבצן, בלי כל כוונה להפוך למלך.
אבל הוא כן הפך למלך, ועכשיו אני המשרתת שלו.
אני לא אותה נסיכה שבורה שמלאכי דוהרטי איחה את שבריה בידיו
המחוספסות.
יש לי קריירה שאני אוהבת.
חבר שאני מטורפת עליו.
דירה, שותפה, חיים.
השתנית. גם מאל השתנה.
אבל מאל שמר את המפית.
השאלה היא, האם אקיים את הבטחתי?

מוקדש לכריסטינה לינדסי, אחת מן הנשמות הטובות ביותר על פני
האדמה הזאת, שעזבה אותנו בטרם עת, בזמן שכתבתי את הספר
הזה. עם כל פתיית שלג שנופל, כל פעם שנורה מהבהבת, אנחנו
חושבים עלייך.

”אני לא יכולה לתת לך לשרוף אותי, וגם לא לעמוד בפניך.
אין אף בן אנוש פשוט, שיכול לעמוד בתוך האש מבלי להתכלות.”
— א.ס. ביאט

הווה

חרי

חיי ארוזים בתוך כדור זכוכית מושלג ויפה. מהסוג שאיש לא טרח להוריד מן המדף המאובק במשך שנים. שלא טולטל. שלו ודומם. כלפי חוץ, הכפר השוויצרי המטופח שלי נראה מושלם.

והוא אכן כזה. סוג של. בגיל עשרים ושש, נראה שהסדרתי בחיים.

עבודה מושלמת.

דירה מושלמת.

שותפה מושלמת.

חבר מושלם.

שקרים מושלמים.

טוב, אלו לא ממש שקרים. כל ההישגים שלי אמיתיים. עברתי קשה כדי להגיע אליהם. הבעיה היא, שלפני שמונה שנים הבטחתי לוותר על כולם בלי למצמץ, אם אתקל בו שוב. אבל אז, לא הייתי מי שאני היום.

הייתי אבודה. אבלה. שבורה. מבולבלת.

לא שזה משנה, זה היה אז ועכשיו זה עכשיו, וזה לא הוא, האיש שאני מביטה בו. לא. אין מצב.

זה לא.

... אם כך, למה אני לא יכולה להתיק את עיניי מן הזר המסתורי שנכנס פנימה, מבעד לדלתות אולם הנשפים של מלון בירצ'מן, ומסובב את כל הראשים כשהוא חולף על פניהם? לחיים שהחורף הכתים בסומק, לסת אצילית, מרובעת, אף רומאי, ושפתיים שנועדו לחטאים האפלים ביותר ולהנאות המושחתות ביותר – כל זה ממוסגר בסבך של שיער שחור ומסתלסל בצדדים, כמו קיסוס, המתפרע לאלף כיוונים שונים. עיניו המלוכסנות, המהורות, כתפיו הרחבות ומותניו הצרים, גורמים לו להיות יותר מנאה. הוא מושלם. מושלם מדי.

אני משתוקקת לזהות משהו שיצביע על כך שהוא בן אלמוות, בלתי אנושי, כמו כל הנסיכים האכזריים באגדות. משהו שיוכיח שהשלמות שלו באמת בלתי אפשרית.

אוזניים מחודרות. ניבים ארוכים. זנב קטן.

קדימה, אלוהים, זרוק לי איזו עצם. משהו. כל דבר.

הוא גבוה, אבל לא במידה שמושכת תשומת לב מיוחדת. לא, למלאפי דוהרטי לא נחוצים גובה מלכותי, בגדים הדורים, או מיליונים בבנק, כדי להצדיק את יראת הכבוד שהוא מעורר באנשים. עצם קיומו מספיק כדי לגרום לנשים ליפול על ברכיהן. ראיתי את זה אז. אני רואה את זה עכשיו.

כל העיניים באולם הנשפים נעוצות בגבר המסתורי הזה, כולל שלי.

תפסיקי עם זה, רורי. זה לא הוא.

אילו רק יכולתי לראות את עיניו. אז הייתי יכולה להסיר ספק, לדעת בוודאות. לאף אחד אחר אין עיניים כאלה. גוון נדיר של סגול, כמו זה של סוכריות גבישי סוכר.

"מחסור במלנין בשילוב אור שמוחזר מכלי דם," הסביר מאל בלילה שבו חמס את תמימותי, ליבי, ותחתוניי – והכול בנשימה אחת. אני מתבוננת באיש, בשעה שהוא עובר את המאבטחים ונכנס לאזור ה'ויי-איי-פי' בלי להתבלבל, מתעלם מן המבטים הסקרניים ומן

המעריצות שנושכות את שפתותיהן. אפילו ידוענים משליכים עצמם לרגליו, מנסים להדביק את צעדיו העצלים, לפתוח בשיחה, בשעה שהסדרן הגדול והקירח, פותח את חבל הקטיפה האדום שמפריד בין בני התמותה והאלים.

האיש שלא ייתכן שהוא מאל, פוסע לעבר הבר, ועיניו מתבייתות על משהו. או יותר נכון על מישהו; הטייקון, בעל חברת התקליטים ג'ף ריינר, שאלים קריסטנסן – יקירת האר־אנדי הצעירה והמבטיחה, הידועה בשם הבמה אלישיוס – שרועה בחיקו. עור פניו בנות הארבעים־ומשהו של ג'ף, נצבע בגווני ורוד, בשל שתיה מופרזת וקוקאין.

בזמן שהאיש מתקרב, ריינר קם, נותן לאלישיוס להחליק מחיקו; וישבנה פוגע ברצפה כחבטה. הוא צועד מעל גופה, ממחר לאיש המסתורין, נופל על ברכיו בדרמטיות, שולף ערמת שטרות עבה מכיס חולצתו ומנופף בה בפניו של הזר. האיש שאיננו מאל משחרר גיחוך צונן, קוטף את הכסף מבין אצבעותיו דמויות הנקניקיה של ריינר, מחליק אותו אל תוך כיס מעילו, ואומר משהו שגורם לריינר לקום במהירות.

טוב, זה פותר את התעלומה מבחינתי.

מאל ימות לפני שיסגור עסקה עם דמות ידועה כמו הבוס שלי. יצית את עצמו לפני שישתתף בקבלת פנים נוצצת. ישתה ציאניד ישר מבקבוק לפני שיתחבר לטיפוסים כמו ג'ף ריינר.

מאל הוא לא קר, או יהיר, או מתנשא. הוא מסתפר בעצמו ונותן פִּיפִים לזרים וחושב שרוטב חום הוא התרופה לכל מכאובי העולם. מאל שונא אירועים מפוארים, שבועוני בידור, חברות תקליטים פופולריות, ואוכל מתוחכם. הוא אוהב את אמא שלו, לעשות חיים, להשתכר, ולכתוב שירים כשהוא שוכב תחת שמי הלילה הצלולים, בחצר האחורית שלו. הוא סידר להמחאה על סך שישה עשר אלף, שכוכבת פופ ניסתה לתת לו בתמורה לאחד משיריו, רק מכיוון שהצחיק אותו לראות את המנהל והסוכן שלה נבוכים, בעודם מנסים לפענח את המילה לא.

אבל זה היה לפני שמונה שנים, מציין קול קטן בתוכי. למשך עשרים וארבע שעות.

מה אני יודעת על מלאכי דוהרטי של היום?
מה ידעתי עליו אי פעם?
"הנה היא."

זרועו של קאלום נכרכת סביב מותניי. אני קופצת בהפתעה, המבטא האנגלי והאלגנטי שלו מבהיל אותי לרגע.
"יפיפיית הנשף." שפתיו, שעדיין לא התחממו מן הקור שבחוץ, מתחככות בעור שמאחורי אוזני.

"הצלחת להגיע." אני מסתובבת, כורכת את זרועותי סביב צווארו ונותנת לו נשיקה חטופה על שפתיו, כאילו אני מחתימה כרטיס. הוא עדיין לובש את החליפה האפורה שלבש במשרד.
"אני תמיד מצליח, לא?" הוא מעקם את אפו.

זה נכון. קאלום הוא הגבר הדייקן והאמין ביותר שיצאתי איתו בחיי. ההיפך הגמור ממאל המעופף, שאי אפשר לסמוך עליו. כשאני מביטה בחבר שלי שוב, אני רואה שהוא בחר את העניבה האהובה עליי. ירוקה כהה עם חוטי זהב. כאשר ראינו אותה בחנות, בערך שבועיים אחרי תחילת מערכת היחסים שלנו, אמרתי לו שהיא מזכירה לי את אירלנד, והוא קנה אותה מייד.

אני שולפת מתיק היד שלי את הניקון D18 שהוא קנה לי ליום ההולדת שלי, ומצלמת תמונה שלו, מנציחה בה את חיוך הילד העשיר והמתפנק שעל פניו, בזמן שהוא מחפש אישור בפניי.

אני עובדת כצלמת עצמאית בשביל תקליטי 'בלור-היל', מאז שקיבלתי את תעודת סיום התואר שלי באומנויות לפני ארבע שנים. משלמים לי כמעט כלום, אבל כמעט כלום בכל זאת עדיף על ממש כלום, שזה מה ששילמו לי בשלוש השנים הראשונות, כשעבדתי כאן כמתמחה. אני עובדת במשרה חלקית כברמנית כדי לשלם את שכר הדירה האסטרונומי שלי במנהטן.

זה לא שאני חייבת להיות הקלישאה המהלכת של הנערה הענייה ממנהטן. יש לי ירושה מאבי המנוח, אבל אני מסרבת לגעת בה.

אפילו לא עלה בדעתי להשתמש בה. הייתי שורפת את הכסף לו יכולתי, אבל זה יגרום לאימי לחטוף התקף לב, ואני לא רוצה את זה על מצפוני.

מעולם לא רציתי את הכסף. רציתי רק שאבא שלי יהיה חלק מחיי. "את נראית מדהים, אהובה." קאלום מרים את סנטרי בגב אגודלו, ומטה אותו כלפי מעלה.

באמת? אני ההיפך ממה שגברים כמו קאלום מחפשים. יש לי עור בהיר, על גבול החולני, עיניים ירוקות גדולות, שתמיד מוקפות בכמות מסחרית של איי-ליינר, עגיל חישוק באף, ואהבה נצחית לכל מה שפאנק-רוק, שבטח נראית קצת מוגזמת בגילי המתקדם, הנושק לעשרים ושבע.

כרגע, ניתן לראות את השורשים האדומים זהובים של שיערי הארוך, הצבוע בגוונים כסופים. כמו תותי שדה בשלג, אומר קאלום כשהשורשים שלי מתגלים. שיערי אסוף בקוקו פרוע, ואני לובשת שמלה מפוספסת באדום ולבן, שהתאמתי לה נעלי בד שטוחות וקולר עם ניטים ממתכת. בקיצור, אני נראית כמו רוח רפאים ויקטוריאנית שהלכה לאיבוד בספנסר'ס. לפעמים אני חושדת שזה הדבר הראשון שמשך את קאלום אליי. פגז תמהוני ומסעיר, שיכול לרומם את מעמדו יותר ממה שהייתה יכולה לעשות כל אשת ראוה מפלסטיק.

"תראו איזה ראש פתוח ומגניב יש לקאלום, עם החברה ההיפסטרית, והאומנותית שלו, שיש לה עבודה אמיתית. השדיים שלה לא עברו הגדלה, והיא לא מכירה בשמות הפרטיים את המוכרות בניימן-מרקוס."

"אני נראית כמו מישהי שליהקו אותה לכיטלג'וס." אני צוחקת ומנסקת את צווארו.

הצחוק שלו רוטט כנגד גופי.

קאלום מסיט בגב ידו קווצת שיער שהשתחררה מהגומייה, ומצמיד את שפתיו אל העור שזה עתה חשף בבסיס צווארי.

"אני אוהב את כיטלג'וס."

הוא מעולם לא ראה את הסרט הזה. הוא אמר לי את זה בדייט

הראשון שלנו, אבל נראה לי שמיותר לתקן אותו, ולהיראות כאילו אני מנסה בכוח למצוא בעיות במערכת היחסים שלנו.

"את יודעת מה עוד אני אוהב?" הוא מרכין את ראשו לעוד נשיקה.

"אותך, עם השרשרת שקניתי לך מטיפני'ס."

אה, כן. זאת שנתן לי, יחד עם שמלה מהוגנת, כי אני מגניבה, אבל לא בהכרח מגניבה מספיק, כדי להיראות כמו שאני נראית ליד החברים שלו.

"זהירות. אני אהיה בת עשרים ושבע בעוד כמה חודשים. אתה עלול לתת לי רעיונות," אני מתגרה בו. המילים נשמעות סתמיות על לשוני, אבל אני יודעת כמה הוא נהנה לשמוע אותן.

"אבא שלי אמר לי שלא מאיימים על זונה בזין. האם את יודעת מה

זה אומר, אורורה בל ג'נקינס?"

זה החבר הגבוה, הברוקר, זאב הוול-סטריט שלי. עם חינוך איטון ואוקספורד שלו. עם הנימוסים המושלמים והפה המלוכלך.

האיש שהחיסרון היחיד שלו, הוא העובדה שהוא בדיוק מה שאמא שלי רצתה בשבילי.

עשיר. בעל השפעה. מחונך.

יציב. מתוק. משעמם.

מה שאמא'לה לא יודעת הוא, שאני מחבבת את קאלום על אף כל הדברים האלו, ולא בזכותם. לקח לי שישה חודשים להיכנע לשכנועים שלו, כי ידעתי שהוא ימצא חן בעיניה, והדברים שאמא שלי אוהבת הם בדרך כלל מלאכותיים ורדודים.

הוא רדף אחרי במשך חודשים. לבסוף, הופיע בבר שממוקם מתחת לדירה שלו – שהוא במקרה גם הבר שאני עובדת בו – והיכה בכף ידו על הדלפק.

"תגידי לי מה אני צריך לעשות כדי שתהיי שלי," הוא מלמל באותו לילה. "תפסיק להיראות כל כך אסוף ועל הספקטרום השפוי," עניתי ביובש.

"אתה מזכיר לי את כל מה שאמא שלי רוצה. ואמא שלי רוצה את

כל הדברים הלא נכונים."

"בגלל זה את אומרת לי לא כל הזמן?" הוא קימט את מצחו, מבולבל. "אני בא לכאן בכל ערב, מתחנן שתתני לי הזדמנות, ואת דוחה אותי כי אמא שלך עלולה, חס וחלילה, לחבב אותי?" משכתי בכתפיי, הושטתי יד אל עוד כוס מהבילה, וניגבתי ממנה את האדים.

"אני צרה צרורה, אהובה. נכשלתי בשנה הראשונה שלי באוקספורד. באופן מחפיר. ולא כי לא ניסיתי." הרמתי גבה, ושלחתי לעברו חיוך שאמר באמת? אבל זה לא סיפק אותי.

קאלום פלט נשיפה, וניער את זרועותיו כאילו הוא מתכוונן לריצת מרתון.

"בסדר, בואי נראה. יש לי כתם לידה בגודל האגרוף שלי על התחת. אני עדיין אוכל דגני צ'יריום עם חלב לארוחת בוקר. בכל יום. ויום. המאמן האישי שלי אומר שיש לי זרועות כמו של ריס אייפאנס, הירדוע גם בתור השותף לדירה של יו גרנט מהסרט נטינג היל. א... א... אני לא יודע לשחות!" הוא הניף את זרועותיו באוויר, בתנועת ניצחון, בשעה שכל הסובבים הרימו את ראשיהם ממשקאותיהם וחייכו. גיחכתי, ונודתי בראשי. אולי הוא לא מושלם, אבל הוא רחוק מלהיות הטיפוס המתוסבך שאני בדרך כלל נמשכת אליו. דבי, כלומר, אמא, תמיד התלוננה שאני אוהבת רק את הזבל שבזבלים. השבורים, הבלתי מובנים, המתוסבכים, שאין להם מה להציע לי מלבד לב שבור ומחלות מין.

זה לא היה לגמרי לא נכון. לא הרביתי להסתכל על גברים, אבל לאלו שכן הסתכלתי עליהם, היו תסביכים בכמות שיכלה למלא גיליון של ווג.

בשלב הזה, קאלום רכן קדימה, כל פלג גופו העליון נצמד אל הדלפק, הוא הניח את ידיו סביב פיו, והעמיד פנים שהוא לוחש באוזני. "אני יכול לגלות לך סוד?"

"יש לי הרגשה שתגלה בכל מקרה."

"אני חושב שנולדת כדי להרוס אותי."

צחקתי, וצעדתי צעד אחורה. השיחה שלי עם מאל מלפני שנים רבות כל כך צפה במוחי, והזכירה לי שכבר שמעתי את המילים האלה. דברים שמאל ואני אמרנו זה לזו תמיד ארבו בעמקי נשמתי.

מאל אמר לי שיש לי את הכוח להרוג אותו.
הוא לא ידע שבמובן מסוים, גם הוא הרג אותי.
כל יום שחייתי בלעדיו, הזדחל כמו חילזון, והשאיר אחריו שובל דביק של ריר.

"או. קיי, בחורצ'יק. הגיע הזמן להזמין לך מונית." טפחתי על גב ידו של קאלום.

זה היה לפני שידעתי שהוא הבעלים של הפנטהאוז בקומה העליונה. "אני רציני," אמר שוב בשרבוב שפתיים.
הוא ידע שהוא מושך. ידע איך להשתמש בקסמיו, בקסמי המבטא שלו, הוא ידע איך לגרום לבחורה לתת לו את הטלפון שלה. למרבה הצער, הייתי חסינה.

הנחתי עוד כוס נקייה בצד, וזרקתי את המגבת על כתפי.
"אפשר לגלות לך עוד סוד?" הוא העביר את האגודל שלו על שפתי.

אז שמתי לב שיש לו שפתיים מזמינות עד כדי גיחוך, גם כשהוא לא משרבב אותן.

"אתה תמיד מבקש רשות לפני שאתה מדבר?" הטיתי את ראשי.
הוא צחק. "בדרך כלל, תאמיני או לא, אני זה שאנשים מבקשים ממנו רשות. בכל אופן, אני אפילו לא שתוי. הבירה הזאת? זאת הכוס היחידה שהגשתי לי הערב, והיא מלאה. אני לא בא לכאן כדי להשתכר, אורורה. אני בא לכאן בגללך."

עצרתי, עיניי הביטו בכוס הבירה שלו. הוא דיבר אמת. ידעתי כי הגשתי לו משקה בכל ערב. התחוויר לי שהוא היה ההיפך המוחלט ממאל – הבגדים ההדורים, המראה המהוגן, השפיות. אולי הוא מה שאני צריכה כדי לסלק ממוחי את המחשבות על המשורר האירי שלא מרפות ממני.

מה שאומר שקאלום הוא גם בדיוק ההיפך מאבא שלי.
מה שאומר שלמען השפיות שלי, אני צריכה לפחות לתת לו
הזדמנות.

הוא היה התיקון שלי. ההזדמנות השנייה. הגאולה שלי.
"אז מה את אומרת? תתני לי דייט אחד?" הוא התחנן. "אני מבטיח
לך שתשתכנעי שאני יכול להיות בלתי יציב באופן מזדוהר, עם נגיעות
של חוסר יכולת, ולספק לך כמות נדיבה של חוסר ודאות."
"טוב." גלגלתי עיניים בחיוך קליל.

"הא!" הוא חבט בכר בהבעת ניצחון. "הקטע שאמרתי שאני יכול
להיות בלתי יציב עשה לך את זה, נכון?" הוא אסף את עצמו, והדף
את הברירה כאילו חיכה לרגע שיוכל לעשות את זה, כאילו היא דוחה
אותו. "זה תמיד עובד על נשים," אמר.

באולם הנשפים, אני לוקחת נשימה עמוקה, ופוגשת בעיניו של
קאלום. "אני בטוחה שאתה עומד לספר לי הכל על הזונות והזין," אני
אומרת, והזקפה שלו מתחככת בין רגליי מבעד למכנסי הסיגר שלו
והשמלה שלי.

לפרוטוקול: קאלום שיקר באותו ערב בכר. אין לו אפילו עצם
אחת מתוסבכת, מסוכנת, או בלתי מחושבת, בכל גופו. ובאשר לסימן
הלידה שלו? העור שלו מושלם כמו גיליון נייר חדש ונקי.

קאלום ברוק הוא גבר מושך, מסוג הטיפוסים שיש להם בית-
קיץ-בְּנֵאֲנֶטְקֵט, שניים-וחצי-ילדים, חולצות-פולו-ותחרויות-גולף,
בגרביים הלבנות הארוכות שלו, השיער הבלונדיני בגוון חול, הגובה
המרשים, וגוף האצן שלו. סאמר, החברה הכי טובה שלי אוהבת לצחוק
שהוא נראה כמו החלום הרטוב של דייוויד דיוק*.

הוא מביט אל תוך עיניי. "אני מונוגמי סדרתי, בן שלושים ושתיים
ואני יוצא איתך כבר כמעט שנה. מחויבות לא מפחידה אותי, רורי. אם
זה תלוי בי, את עוברת לגור איתי מחר בבוקר."

* *David Duke* ניאו נאצי אמריקאי, אנטישמי, פוליטיקאי ימני קיצוני. (כל
ההערות הן של המתרגמת.)

פרמתי את כפתורי הבלייזר שלו ושחררתי את עניבתו, רק כדי לעשות משהו עם הידיים. גם אני מחבבת את קאלום, אבל שנה זה עדיין שלב מוקדם במערכת היחסים שלנו. לקח לך עשרים וארבע שעות להבטיח למאל את הנצח, אומר הקול שבראשי.

זה גם היה חידוש בשבילי לגמור מחדירה ולא מגידוי עצמי. אני ממשיכה לתרץ לבת השמונה-עשרה שהייתי.

קאלום מוביל אותי אל השולחן שלנו. אנחנו יושבים ליד חבורה של לובשי חליפות מתחום ראיית החשבון והשיווק, שמנשנשים את מנת הסביצ'ה שלהם ומדברים על קרנות גידור ועיירות חוף שהפכו פופולריות לאחרונה, כאלה שאנשים מההמפטון עוברים אליהן. קאלום משתלב בקלות בשיחה, ממשיך לשתות את המשקה הקל שלו, כמנהגו, עדיין ללא טיפה של אלכוהול. אני מתמקדת בעמיתים שלי, ומנסה להפסיק לחשוב על הגבר באזור הוי-איי-פי.

כמו שאמרתי קודם, זה לא מאל. ואו.קי, בסדר. בואו נזרום לרגע עם החלק הכי פסיכי במוח שלי ונגיד שזה כן הוא – אז מה? הוא לא ראה אותי. וזה לא שאני מתכוונת לגשת אליו. הוא כנראה בעיר לכמה ימים. מאל מאוד מסור למשפחה שלו, לחווה שלו, לארצו. ידעתי את זה כשפגשתי אותו. שהגבר הזה לא יעבור לאמריקה. אפילו לא בשביל בחורה.

במיוחד לא בשביל בחורה.

ובטח שלא הבחורה הזאת.

ובאשר לכסף? לא אכפת לו מכסף. מעולם לא היה לו אכפת.

אני מכרסמת גריסיני, מסיימת שתי כוסות יין, ומוצאת את עצמי בעיצומה של שיחה סוערת, שעברה מבתי קיץ לשירותים הציבוריים הכי טובים במנהטן (קרייט ובארל בפינת יוסטון וברודוויי מובילים), כאשר ויטני, העוזרת-הכלבה-מהגיהנום של ריינר, מרחפת לעבר השולחן שלנו, ומותניה מתנדנדים כמטוטלת. תספורת הקארה בצבע פלטינה שלה גזורה בדייקנות כזו, שעולה כי תהייה אם הספר שלה משתמש בסרגל. היא לובשת מעין חליפת BDSM עשויה פסי עור

שמכסים את פטמותיה ואת הסרעפת ולא הרבה יותר מזה. היא מטה את ראשה ומשרבבת את שפתיה האדומות. כולם מפסיקים לדבר כי ויטני יודעת לשמור סוד כמו שאני יודעת להימנע מפחמימות. לראייה: גריסיני ויין.

"אורורה," היא מגרגרת, ומניחה יד מטופחת על מותנה. כולם קוראים לי רורי, אבל ויטני קוראת לי אורורה. עשיתי את הטעות וביטאתי את סלידתי מהשם שלי, פעם, במהלך צילומים של כוכב פופ, שהיא נכחה בהם עם ריינר. מאז, אני אורורה מבחינתה. אילו אמרתי לה שאני אלרגית לכסף, הייתה שולחת מייד את כל תקציב החברה אל חשבון הבנק שלי. זה רעיון.

"ויט." אני תוחבת אל תוך פי את פיסת הגריסיני האחרונה, ולא טורחת לפגוש במבטה.

"מר ריינר ישמח להחליף איתך מילה על המרפסת." היא מביטה בי תחת גבות מרוטות. אני נשבעת לכם שויטני שואבת הנאה מינית מכך שהיא מכחכחת בגרונה ומוסיפה בטון רומזני, "ביחידות." אני זוקפת את כתפיי, מרימה את סנטרי, ניגשת לעבר המרפסת של אזור הווי-איי-פי, ומרוקנת את כוס היין השלישית שלי כדי לתדלק קצת אומץ נוזלי. ריינר הוא מאה קילו של הטרדה מינית בכל רגע נתון, אבל בעיקר כשהוא מסטול ושתוי. ואין ספק שזה מצבו כרגע. אני תוחבת את המפית עם הלוגו של המלון לתוך כיס שמלתי. כשאני מביטה לאחור, אני רואה את ויטני מתקרבת אל המושב שלי, כורכת את טפריה הצבועים לכה אדומה סביב כתפו של קאלום, ומשגרת לעברו חיוך מתקתק. אין דבר שויטני הייתה רוצה יותר מאשר להוכיח שהיא טובה ממני. ואין ספק שהיא אכן כזאת, אם אמת המידה היא התחזות לעקרת בית נואשת משכונת פלסטיק מזויפת בפרוורים.

הדבר האחרון שאני קולטת הוא שהיא לוחשת משהו אינטימי לקאלום. הוא מזעיף פנים ונד בראשו, לא, למה שזה לא יהיה שהיא אמרה לו, נראה שההצעה מעצבנת אותו. אני עוברת דרך הדלתות הכפולות, ומוצאת את המרפסת ריקה לגמרי. יותר קר כאן מאשר בלב

של אמא שלי. אני משפשפת את זרועותיי, מקללת את עצמי על כך שהשארתי את מעילי בפנים, ניגשת אל המעקה, ומתפעלת מהנוף. קפוא כאן, בנוסף לכך שתמיד קר לי. מאז שנולדתי, מאז שאני יכולה לזכור את עצמי, אני לובשת סוודרים וג'קטים צמריריים בכל מקום. כאילו עורי מצופה, כל הזמן, בשכבה בלתי נראית של קרח. אני מרימה את מבטי, ממצמצת לעבר הכוכבים, ומתפעלת מיופיים – אפילו במזג האוויר הזה. צעדים מתקרבים, נוקשים על הרצפה מאחוריי. משהו כבד נופל על כתפיי. מעיל צמר עבה, חמים עדיין מחום גוף. ריחו גברי ויקר: אדמה נקייה, אורן, עשן, ומי קולון מן הסוג היקר מדי לייצור המוני. צל מגיח לצידו. הוא מניח כוס ויסקי על מעקה השיש הרחב, מרפקו קרוב לשלי, כמעט נוגע, אבל לא ממש. אני מסבה את ראשי, מצפה לראות את ריינר, ומוצאת את עצמי פנים אל פנים מול... מאל. מאל שלי. זה כן הוא, אחרי הכול. מלאכי דוהרטי, בעל עיני הלילך. עם החיוך המהפנט. עם החוזה שחתמתי על גב מפית. ועם חתיכה מליבי שמעולם לא החזיר. אלא שהוא כבר לא מחייך. לא נראה שהוא שמח לראות אותי. הוא אמר שאם אי פעם נשוב ונפגש, הוא יתחתן איתי, לא משנה מה. אבל זה היה לפני עשור כמעט – תחת השפעת אלכוהול, ותשוקה ונעורים. והאפשרות שזה ייתכן...

מאל פותח את פיו. "שלום, יקירתי." המבטא האירי המחוספס שלו, גורם לי פיק ברכיים, ואני מוצאת את עצמי נאחזת במעקה. פתיתי השלג הראשונים נופלים סביבנו. על אפי. עפעפיי. כתפיי. סופה מתרגשת ובאה בתוך כדור הזכוכית המושלג שלי.

לפני שמונה שנים.

חורי

אני משעינה את גבי על אבן המצבה של אבי ותולשת כמה גבעולי עשב, זורקת אותם באוויר, ומתבוננת כיצד הם מרחפים מטה, אל נעלי הבר המלוכלכות שלי. פעמוני הכנסייה מצלצלים, והשמש שוקעת מאחורי הרים ירוקים.

"היית יכול לחכות, אתה יודע. להפסיק עם האלכוהול לחודש או חודשיים, כדי שאוכל לפגוש אותך, " אני ממלמלת, ומושכת בתנוכי אוזניים. "ONE" של U2 עדיין מתנגן בצרימה, עד שאני מכבה את אפליקציית המוזיקה בטלפון שלי וזורקת אותו לציד. "סליחה. זה לא היה מנומס. אני עצבנית ואני עייפה ואתה... כנראה היית יודע את זה אילו היית מואיל לפגוש אותי. אלוהים אבא, אתה כזה גרוע."

אבל אפילו בזמן שאני אומרת את המילים האלה, אני לא מאמינה בהן. הוא לא היה גרוע. הוא היה כנראה הכי טוב. אני דופקת את ראשי במצבה שלו, ועוצמת את עיניים. אני קופאת מקור באמצע הקיץ, כרגיל, ותשושה מן הטיסה הארוכה מניוארק לדבלין. ומהוויכוח עם פקיד הקבלה במלונית,

שנמשך ארבעים וחמש דקות, כי ההזמנה שלי הלכה לאיבוד ברחבי הרשת, ולא נשארו להם חדרים פנויים.

אחרי שפרקתי את המזוודה הקטנה שלי בבית מלון ליד כיכר טמפל-באר, התקלחתי, אכלתי חצי שקית צ'יפס מעופשים מהמיני בר, והתחרפנתי מהמחשבה על החשבון שאני עומדת לשלם על הלינה הבלתי מתוכננת הזאת, שללא ספק יהרוס את החלום שלי לקנות מצלמה חדשה לפני תחילת הלימודים בקולג'.

אחר כך אמא שלי התקשרה, והודיעה לי – בסגנון הדיפלומטי להפליא שלה – שאני לא קיימת יותר מבחינתה, כי נסעתי לאירלנד. "בשביל מה כל זה?" שאלה. "קודם כל, הוא מת. שנית, עדיף לך בלעדיו. תסמכי עליי בעניין הזה, חמודה." "זה מה שאת אומרת, אמא. מעולם לא נתת לי הזדמנות לגלות בעצמי."

"הוא היה שיכור, עצלן, ופלרטטן נוראי." "הוא היה גם מוכשר ומצחיק, ושלח לי מתנות בכל חג מולד ויום הולדת. דברים שהיו הרבה יותר מעניינים משוברי המתנה שלך 'לספורה', ומהמשחות לעיכוי הגבות," מלמלתי. "מצטערת שרציתי שתקני לעצמך דברים יפים. היית יכולה להשתמש בזה כדי לקנות מייק-אפ טוב יותר, כדי לכסות את כתם הלידה שלך. זה קל להיות ההורה המגניב, כשאתה לא צריך להתעסק בהורות עצמה," נשפה בזעם. "את מחפשת את האחות למחצה שלך? אני בטוחה שהיא חיה בבית מפונפן. כל הכסף הזה היה חייב ללכת לאיזשהו מקום." מה שהיא התכוונה לומר במילים איזשהו מקום היה, כנראה לא אלייך.

אני רוצה לחפש את אחותי למחצה, אבל אני לא יודעת מאיפה להתחיל. למען האמת, לא ממש תכננתי את המסע הזה. פשוט רציתי לראות את המקום שבו קבור אבי. ציפיתי... למה בדיוק? להרגיש איזה קשר פלאי עם האבן הקרה שתחתיי? כנראה. לא שאי פעם אודה בזה בקול רם.

"עוד משהו, אמא?"

"אל תדברי אליי בטון כזה, גבירתי הצעירה. לא כשעשיתי כמיטב יכולתי לגדל אותך, וכל מה שהוא עשה, זה לשתות את הירושה שלך." נהמתי.

כסף, כסף, כסף. זה תמיד עניין של כסף.

"אני לא יכולה להאמין שקברו אותו ליד כנסייה," אמרה בנימה מהורהרת. "נקווה שהעשב לא יגדל שחור, כמו הלב שלו." היא ניתקה, לאחר שהשמיעה מחרוזת תלונות על הגוונים הבולטים מדי בשיער שלה, וחילצה ממני הבטחה, שאקנה לה קרטון סיגריות פרלמנט מהדיוטי-פרי בדרך חזרה.

והנה אני כאן, בבית קברות במרכז דבלין, בוהה בסנאי אפור, שנועץ מבט בשקית הצ'יפס המבצבצת מתרמיל הגב שלי. אני מקנאה במעיל הפרווה שלו. הייתי שוקלת ברצינות להסתובב עם שכבת פרווה על כל גופי, כדי להגן על עצמי מפני הצינה המתמדת.

"הם אפילו לא כאלה טעימים. מי שם חומץ בצ'יפס? זה ברברי." אני שולפת את השקית מתוך התרמיל שלי, מוציאה צ'יפס אחד וזורקת לעברו. הסנאי נרתע בבהלה, אבל אז עושה דרכו בזהירות, בחזרה אל החטיף. הוא מרחרח את הצ'יפס, אוזח בו בכפותיו הזעירות ונמלט במעלה עץ קרוב.

"במקום שאני בא ממנו, נכנסים לכלא על סיוע לרוצח," נשמע קול צרוד מאחוריי.

אני מביטה סביבי בבהלה. כמה צעדים מאחורי קברו של אבי עומד כומר – גלימה שחורה, צלב גדול, הבעה של 'אתם-החוטאים-נדונים'-לאבדון' על פניו, כל החבילה. אני קופצת על רגליי, חוטפת את התיק והטלפון שלי, ומסתובבת אליו.

או.קיי, אז הוא לא נראה נורא מסוכן, אבל העובדה שאני לבד בארץ זרה, גורמת לי להיות מודעת בחריפות לפגיעות. "רגע אחד."

האיש יורד בצעדים איטיים במורד הגבעה הירוקה שבה קבור אבי, וידיו אווזות זו בזו מאחורי גבו. הוא נראה כאילו עבר את שתי מלחמות העולם, הרנסאנס... והפלישה של חניבעל לאיטליה.

"אין צורך לפחד. אני מניח שאת לא מעודכנת כלל בנוגע לסנאים האפורים, והאג'נדה הנסתרת שלהם."

הוא נעצר מאחורי המצבה של אבי, ומביט בכתם הלידה הבולט שעל הרקה שלי. אני שונאת שאנשים עושים את זה – בוהים בו בצורה כל כך גלויה. בעיקר מפני שהוא נראה כמו צלקת. צורתו חצי סהר, והוא אפילו חיוור יותר מגוון המתים הרגיל של עורי. אמא תמיד מעודדת אותי לעשות משהו בנדרון. לכסות אותו במייק־אפ. להוריד אותו בטיפול לייזר.

משהו מנצנץ בעיניו כאשר הוא רואה את כתם הלידה שלי. יש לו שיער לבן רך ופנים מלאות כתמי זקנה. עיניו קטנות כל כך תחת ערמות העור המקומט, עד שאני לא יכולה אפילו לזהות את צבען.

"הסנאים האפורים מסכנים את הסנאים האדומים ומגרשים אותם מהטריטוריה שלהם. האדומים היו כאן קודם. אבל האפורים טובים יותר בפתרון בעיות. יש להם חוכמת רחוב. האפורים גם נושאים מחלה שמדביקה רק את הסנאים האדומים." הוא מסיר את משקפי הקריאה שלו, ומנקה אותם בשולי גלימתו.

אני בולעת רוק, ומעבירה את משקלי מרגל לרגל. הוא מרכיב את משקפיו בחזרה על אפו.

"כמובן, שהאפורים גם אוכלים את האוכל של האדומים, ומתרבים בקצב מהיר יותר. סנאים אדומים לא מתרבים בתנאי לחץ." אני בוהה בו, ולא מצליחה להחליט אם הוא פעיל סביבתי נלהב, בן שיחה מסורבל, או פשוט מטורלל. למה הוא מדבר איתי על סנאים?

או חשוב מכך – מדוע אני מקשיבה לו?

"אני, אממ, תודה על המידע." אני משחקת בחישוק שבאפי. תסתלקי מכאן, דורי. תתחילי ללכת לכיוון ההפוך, לפני שהוא מתחיל להרצות לך על נמלים.

"סתם אנקדוטה מעניינת על סנאים. ואולי על האופן שבו אורחים בלתי קרואים, משתלטים לעיתים על טריטוריה, רק כי הם טובים יותר מן המקומיים." הוא חייך והיטה את ראשו. "ומי את?"

בחזרה מאוד מבולבלת ומוצפת רגשית. "רורי." אני מכחכת בגרוני. "רורי ג'נקינס."

"את לא מכאן, רורי."

"אמריקה." אני בועטת באבן קטנה שלרגליי, מרגישה משום מה כמו ילדה נזופה, אף על פי שאין לי כל סיבה להרגיש כך. "אני מניו ג'רזי."

"לכן האכלת אותו." הוא מהנהן. "אני אמור לנחש מדוע את כאן, או שמתחשק לך לשתף?"

אני נבוכה מכדי לספר לו שהגעתי לכאן לסגור מעגל לפני שאני מתחילה ללמוד בקולג', ושפחות או יותר זרקתי את כל הכסף שחסכתי במהלך השנתיים האחרונות בעבודה באפלבי'ס לאסלה מלוכלכת, והורדתי את המים.

"אף אחד מהשניים." אני זורקת את התרמיל שלי מעבר לכתפי. הגיע הזמן לחזור לבית המלון. לא ארוויח שום דבר מהמסע הטיפשי הזה. "תודה על העובדות המשעשעות בנוגע לסנאים, בכל אופן." היה לגמרי שווה לחצות את האוקיאנוס בשביל זה.

עשיתי את צעדי הראשונים לעבר שער בית הקברות, כאשר שמעתי את קולו מאחוריי.

"את הבת של גלן או'קונל."

אני נעצרת, ומרגישה את כתפיי מתקשחות. כל גופי מתאבן.

אני סבה על עקביי, לאט, שרירי קפואים.

"איך אתה יודע?"

"את השלישית מבין הצאצאים שלו, שביקרה את הקבר. שמעתי שהאחרונה אמורה להיות אמריקאית. חיכינו לך."

"חיכינו?"

"כלומר, אני חיכיתי."

"איפה השניים האחרים?" אני מביטה סביב, כאילו הם מסתתרים מאחורי המצבות.

"אחת גרה ממש קרוב לכאן. אני מכיר אותה מאז שהייתה תינוקת בת יומה. היא עדיין מגיעה לכנסייה הזאת עם אמא שלה, בכל יום

ראשון. גלן היה חלק מחייה עד כמה שהיה מסוגל, בהתחשב ב... אהמ, במגבלות שלו."

תרגום: אלכוהוליזם. ועם זאת, באופן משונה, אני עדיין מקנאה בה. "והשני?"

"התגורר בצפון. במחוז אַנטָרים. "למה בלשון עבר?"

"הוא נפטר לפני כמה שבועות. לוקמיה, היית מאמינה? כזה בחור צעיר. הוא פגש את אבא שלו כמה פעמים, אבל מעולם לא הכיר אותו טוב במיוחד."

ליבי צולל כמו מטיל ברזל, נאחז במעמקי בטני. היה לי אח שמת, ועכשיו לעולם לא אוכל לפגוש אותו, או להכיר אותו כלל. יש לי כאן אפשרות למשפחה. הבחור הזה... הייתי יכולה לחבק אותו, להקל עליו, בימיו האחרונים.

אני לא יודעת כמעט כלום על אבא שלי. רק שהוא מת בגיל חמישים מהתקף לב שלא היה בלתי צפוי, בהתחשב בחיבתו למכוניות מהירות, נשים מזדמנות, עישון, שתייה, ומאכלים סותמי עורקים. הוא נולד בטולקה, הוריו היו קצב ומורה, וזכה לתהילה כשכתב שיר חג מולד בשם "Belle's Bells",* שכבש את מצעדי הפזמונים באירלנד, בריטניה וארצות הברית, וגרם למריה קארי וג'ורג' מייקל להזיע. שיר חג המולד היה המפגש הראשון והאחרון שלו עם עבודה כלשהי, אבל הוא הספיק כדי לממן לו בית בדבלין ותקציב שנתי למזון ולאלכוהול.

הוא היה רודף שמלות. מהסוג שנוהג להשכיב כל דבר שזז. הוא פגש את אמא בכר בפריז, בזמן שהייתה בטיול תרמילאים עם חברים, ואילו הוא ניסה לחזור ולמצוא את ההשראה שלו. הם בילו לילה אחד יחד, והוא נתן לה את הכתובת שלו, כדי שתוכל לכתוב לו אם אי פעם תזדמן לאירלנד, ויתחשק לה לעשות חיים. כאשר אכן כתבה לו, והודיעה לו שהיא בהיריון, הוא הזמין אותה לבוא לגור איתו, אבל

* באנגלית: הפעמונים של בל.

אמא מעולם לא עשתה זאת. במקום זה, הוא שלח מזונות בכל חודש. שלח לי מתנות, מכתבים... אבל הכל היה תמיד תחת בקרה קפדנית של אמא שלי. שנאתי את העובדה שהיא פיקחה על מערכת היחסים שלנו.

אז מרדתי. מגיל צעיר.

ניסיתי ליצור איתו קשר בעצמי במשך השנים.

כתבתי לו מכתבים שאימי לא הייתה מודעת לקיומם – שלחתי לו תמונות, מיילים, שירים שתלשתי מספרים בספרייה. התחננתי בפני אמא לפירורי מידע על תורם הזרע המסתורי שלי. מעולם לא שמעתי ממנו, וחשבתי שאני יודעת למה. הוא ידע איזו כלבה שתלטנית אמא, ופחד שאם היא תגלה שאנחנו מדברים מאחורי גבה, היא תקטע לגמרי את התקשורת שלו איתי.

אבא הסכים לדבר איתי רק דרך אמא, ואף פעם לא בטלפון, מתוך כבוד כלפיה. הוא כתב לי פעם שהוא מתבייש באיך שהוא נשמע, ממה שקרה לו. הוא אמר שעכשיו הדיבור שלו משובש אפילו כאשר הוא לא שתי, וקולו רועד כל הזמן.

לי לא היה אכפת איך הוא נשמע. הייתי צריכה רק לשמוע את קולו.

רציתי אבא.

הוא אפילו לא היה חייב להיות אבא טוב במיוחד.

ברצינות, כל אבא היה מספק אותי.

אבא שלי מת חודשיים לפני שסיימתי תיכון. הלכתי למטבח כדי לקחת לי כוס מים כשאמא קיבלה את שיחת הטלפון. הדבקתי את גבי אל קיר המסדרון כדי שלא תוכל לראות אותי.

היא לא הייתה עצובה. או כעוסה. או שבורה. היא פשוט אחזה בטלפון הוינטג', עם החוט, הציתה סיגריה, התיישבה אל שולחן האוכל, והניפה את שיערה אל מאחורי כתפיה.

"אז הוא התפגר סוף סוף, הא?" היא השתעלה. "הדבר היחיד שעצוב בזה, הוא שאצטרך לספר לרורי. לא מגיע לה את כאב הלב הזה."

לא ידעתי עם מי היא מדברת, אבל רציתי להקיא. הוא היה אבא שלי, והוא היה חלק ממני – חלק שהיא לא בדיוק השתגעה עליו כנראה.

אם גלן היה מחכה עוד קצת, הייתי יכולה לפגוש אותו פנים אל פנים. עכשיו, אני פוגשת אותו פנים אל קבר, ושומעת על מורשת הצאצאים שמחוץ לנישואין שלו מכומר.

כל הכבוד, אבא.

"האב...?" אני נועצת מבט בצלב העצום שעל חזהו. "דוהרטי,"

הוא עונה.

"האב דוהרטי, האם הוא אי פעם הזכיר אותי?"

בזמן שנפער בין השאלה שלי והתשובה שלו, אני מרגישה את כל כובד העולם על כתפיי, מאיים לקבור אותי.

"כן. כמובן. הוא דיבר עלייך כל הזמן. את היית בבת עינו. הוא התפאר בכך שאת עוסקת בצילום. בכל פעם שיצא מהבית, נופף בתמונות שלך מול פניהם של אנשים ואמר, 'זאת, כאן, זאת הבת שלי.'"

בכל פעם שיצא מהבית.

מצבו היה כל כך נוראי. אמא לא ניסתה לעזור לו, אפילו לא פעם אחת.

למה?

"איך יכול להיות שהוא אף פעם לא רצה לראות אותי?"

אני לא יודעת למה החלטתי לפרוק את כל השאלות האלו על הזר הזה. לא ייתכן שהוא הכיר את אבי טוב במיוחד. זה לא שגלן נהג לפקוד את הכנסייה באופן קבוע... לפחות לא נראה לי כך.

"הוא שלח לך כסף בכל חודש ואהב אותך מרחוק, מתוך ידיעה שמוטב בשבילך לא להכיר אותו." האב דוהרטי התחמק מהשאלה הכואבת. "יש אנשים שהם חלשים, אבל לא בהכרח רעים. הוא נאבק בדיכאון ובאלכוהוליזם, ולא היה במצב שאפשר לו לטפל בילדה."

אולי אבא באמת הציל אותי מעצמו. הדבר החשוב הוא שהוא דיבר עליי, נכון? שהוא דאג לי בדרכו הייחודית, העקיפה? כן, אני

יכולה לחיות עם זה. אבל אני לא יכולה להתנער מהתחושה המטרידה, שלאמא היה חלק בכך שמעולם לא נפגשנו.

זרם של חמימות מתגנב אל תוך חזי. "אני יכולה לפגוש את אחותי?"

אתה יודע איפה היא גרה?"

בשלב הזה אני נאחזת בקש. אני יכולה לשמוע את הנואשות בקולי, וזה גורם לי לשנוא את עצמי ממש. תתאפסי על עצמך. הוא אפילו לא השאיר לך מכתב לפני שנפטר.

"אה, המסכנה לא במצב טוב. אני חושש שהיא לא רוצה לראות אף אחד. בכל אופן..." הוא מלטף את סנטרו, מהורהר. "אני מכיר מישוה שיוכל לעזור לך. בואי איתי."

אני הולכת בעקבות האב דוהרטי אל תוך הכנסייה, כל הדרך אל המשרד האחורי, האפלולי, שבו הוא מתיישב אל שולחן כתיבה כבד מעץ אלון, ומשרבט כתובת על פיסת נייר. הוא מדבר תוך כדי כתיבה. "הנכד שלי מופיע ברחוב דרורי. הוא הכיר את אבא שלך די טוב. גלן לימד אותו איך לנגן בגיטרה. אני בטוח שלמאל יש המון סיפורים על גלן. למה שלא תשבי לדבר איתו על כמה כוסות בירה? אבל לא יותר מדי, אלא אם את רוצה שהסיפורים יקבלו תפניות בלתי צפויות ומוזרות." הוא גיחך, והחליק את הכתובת על השולחן לעברי, יחד עם שטר של חמישים אירו. "תודה, אבל אני לא יכולה לקחת ממך כסף." אני חוטפת את הכתובת ותוחבת אותה אל כיס מכנסי הקורדרוי שלי, בלי לגעת בשטר.

"למה?"

"כי אתה לא חייב לי כלום." אני מושכת בכתפי. "וכבר עשית

מספיק."

הוא מרים אליי מבט, הרכות בעיניו משרה עליי מחשבות מטופשות – מחשבות כמו: הייתי רוצה שהוא יאמץ אותי. הייתי רוצה שהוא יהיה הסבא שלי. שום דבר לא דומה לתחושה שאת לא שייכת. שאת צפה נטולת שורשים על כוכב הלכת הזה, בלי אף אחד שיילחם בשבילך. טוב, ישנה אמא, אבל יש לה דרך משונה להביע את אהבתה. "וְלֹא, אֶם-עוֹדֶנִי חִי; וְלֹא-תַעֲשֶׂה עִמָּדִי חֶסֶד יְהוָה, וְלֹא אָמוּת."

שמואל א, פרק כ', פסוק י"ד. כולנו חייבים זה לזה מעט חסד, רורי.
מעט חסד יכול לעשות פלאים."

שיניו צהובות כמו האור שחודר מבעד לחלונות הכנסייה הגבוהים.
אני בולעת רוק, ולא מושיטה יד לעבר הכסף.

"עכשיו, לכי לפני שהנכד שלי יסיים. מלאפי נשאר במקום אחד
רק לעיתים רחוקות. תמיד יש איזו ידידה או שתיים שאורכות לו, והן
תמיד גוררות אותו השד-יודע-לאן, לעשות אלוהים-יודע-מה."
יש לי מושג לא רע באשר למה. בכל אופן, חיי המין של הנכד
המתהולל שלו הם לא משהו שאני רוצה לדבר עליו בכנסייה. או,
כאילו, בשום מקום.

"איך אזהה אותו? בטח יש יותר מזמר אחד ברחוב דרורי."
"אה, את תדעי." הוא מקפל את השטר בין אצבעותיו ומושיט לי
אותו.

אני מהססת, אבל לוקחת אותו. "ואם לא אזהה?" אני מכווצת את
מצחי.

"פשוט תצעקי את שמו. הוא יעזוב הכל מייד. מלאפי מעולם לא
היה מסוגל לעמוד בפני נערה יפה או משקה חזק."
אני כבר שונאת את הטיפוס הזה, מלאפי, אבל אם הוא יוכל לעזור
לי לסגור מעגל, אני יכולה להתעלם מהעובדה שהוא נשמע בדיוק כמו
אבא שלי: פלרטטן, שתיין, ואדם שמתחמק מאחריות כאילו הייתה
מגפה.

"אני יכולה לצלם כמה תמונות של הקבר שלו לפני שאני הולכת?"
הוא מהנהן, מביט בי ברחמים גלויים, מהסוג שזוחל לך מתחת
לעור ומתיישב שם. מהסוג שמגדיר אותך.

"את תתגברי, אורורה."

אורורה. מעולם לא אמרתי לו את שמי. רק רורי.

"אורורה?" אני מרימה גבה אחת.

חיוכו נעלם והוא מכחכת בגרונו. "אבא שלך סיפר לי, זוכרת?"

כן. כמובן. אז למה הוא נראה כל כך ... אשם?

שני דברים מכים בי באותו רגע, כאשר אני מתבוננת באב דוהרטי:

1. עיניו של האיש מהפנטות – גוון מוזר של סגול טבול בכחול שמחמם את הלב מייד.
2. אני אפגוש אותו שוב, יום אחד.
בפעם הבאה שאפגוש אותו, הוא ישנה את חיי. לתמיד.

אני מפלסת את דרכי מבעד לחומת הגופים הנשיים שמקיפה את אומן הרחוב. רחוב דרורי הוא פיצוץ של צבעים, ריחות ומראות. מבנים אדומים מלבנים חשופות, מכוסים בציורי גרפיטי מלאי חיים. שוק אסיאתי שמציץ מאחת הפינות, חניון, תחנת אוטובוס, וחנויות היפסטוריות קטנות. הרחוב נראה כמו ציור, ואני לא יכולה שלא לעצור הכול ולצלם אותו, לקלוט את יופיו במצלמה הישנה שלי. אוטובוס חולף ביעף, מפלח את הצבעוניות כמו משיכת מכחול. קליק.

שני גברים בחליפות חולפים על פני הכתובת קפיטליזם מזוין, שכתובה על קיר. קליק.

בקבוק בירה בודד שוכב על המדרכה, כמו שיכור עצוב, בין עטיפות של ג'אנק פוד. קליק, קליק, קליק.

כאשר אני עומדת לבסוף על שפת המדרכה, פנים אל פנים מול אומן הרחוב – שתיבת הגיטרה שלו פתוחה ומלאה בשטרות מגולגלים ומטבעות – אני מבינה למה סבא שלו אמר לי בביטחון של מאמין מושבע, שאזהה אותו. מעולם לא ראיתי מישהו כמוהו.

הוא יפה, נכון, אבל זה לא מה שבולט לעין. הוא קורן. כאילו לנוכחות שלו יש נוכחות. הוא שואב את האוויר מכל מה שסביבו, וגורם לכך שאי אפשר שלא להביט בו. מלאכי תפור על פי הזמנה, על מנת לגרום לשיכרון לב עצום ואדיר ממדים. כל פרט

בו – הג'ינס המרופטים, המגפיים המלוכלכים, החולצה הלבנה וז'קט העור שנפערו בו סדקים בני כמה עשורים – זועק צרה צרורה. הוא נראה כמו שובר לבבות מהסוונטיז. אייקון. דוגמן צילום של טרי ריצ'רדסון.* ברוס ספרינגסטין לפני שהתפרסם.

קולו כמו דבש חם ומתובל. הוא מערסל אותי חודר עמוק לתוכי. לוקח אותי למקום שמעולם לא הייתי בו קודם לכן, אף על פי שהוא רחוק מלהיות יפה. הוא צרוד, גרוני ומעושן. כאשר מישו מתנגש בכתפי כדי להתקרב אליו, אני מקיצה כמו מחלום, ומתברר לי איזה שיר אני שומעת.

"ONE" של U2.

צירוף המקרים משונה. אני מנסה לומר לעצמי שזה שום דבר. אני באירלנד. U2 הם נכס לאומי.

עיניו עצומות בחוזקה בזמן שהוא שר. נדמה שאף אחד לא קיים חוץ ממנו ומהגיטרה שלו. תחושה חמימה חולפת בעורי, כמו גל חום, ואני מצטמרת מעונג.

חמימות.

תמיד חשבתי שיש משהו מדכא באומני רחוב – האופן שבו אנשים חולפים על פניהם, מתעלמים מהמוזיקה שלהם, האומנות שלהם, התשוקה שלהם. אבל הבחור הזה, הוא זה שמתעלם. עולם הפוך. הוא שולט בקהל ביד רמה. כל אישה כאן נמצאת תחת כישוף סמיך ומתוק. יש לו סגנון שמזכיר את הארי סטיילס, כזה שגורם לצעירות לרצות לשכב איתו ולנשים מבוגרות יותר, לאמץ אותו. הגברים נקרעים בין קוצר רוח, רוגז וקנאה. אפשר לראות זאת באופן שבו הם נוקשים ברגליהם, מציצים בשעוניהם, דוחקים בנשותיהם ובכנות הזוג שלהם לזוז.

השיר מסתיים, ומלאכי דוהרטי פוקח את עיניו ומביט היישר אליי, כאילו ידע שאהיה שם. כאילו הביט בי מביטה בו מבעד לעיניו העצומות. מסיבה כלשהי, אני מרגישה שעליי לעשות משהו, כל

* Terry Richardson – צלם דיוקנאות מבוקש שמתמחה בצילום ידוענים.

דבר שהוא. מתוך בלבול אני משליכה שטר אל תיבת הגיטרה שלו ומפנה את מבטי, ובתוך כך מתחוויר לי למרבה הזוועה שזרקתי את חמישים האירו שסבא שלו נתן לי. כולם ממלמלים ושורקים סביבי. הם חושבים שזה היה מכוון. אני יכולה להרגיש את פניי עולים באש. ברור לי שהוא חושב שאני רוצה לשכב איתו.

אני רוצה? כנראה. אבל האם הוא אמור לדעת את זה? לעזאזל, לא.

אלא שעכשיו מאוחר מדי לקחת את הכסף בחזרה מבלי להיראות כמו מטורפת. ובין מטורפת וקלה להשגה, אני חושבת שאני אלך על האפשרות השנייה.

אני נסוגה, סמוקה. מלאכי רוכן, אוחז במפרק ידי, ומושך בו. הבזק חום מחשמל, כמו הכשת נחש, חולף בעורקיי. אני מתנשמת.

אני בוהה בנעליי, אבל הוא כורע ומביט בפניי, שפתיו מתפתלות בחיוך חצוף, עקמומי.

"בקשות מיוחדות, הברונית רוטשילד של מזלי הטוב?" הוא מושך את המילים.

אפשר לקבל את הכסף שלי בחזרה? אני צריכה אותו כדי להזמין אותך לכמה משקאות כדי שתספר לי על אבא שלי, אני מנסה להעביר לו את המסר במבט שבטח נראה מתוק-אבל-מופרע-לגמרי.

"שום דבר לא עולה בדעתי." אני מסיטה את מבטי הצידה, משחקת אותה אדישה, אבל בסתר ליבי אני רוצה למות.

החלק הטוב: אני כבר לא חושבת על אבי המת. חצי הכוס המלאה וכל זה.

"Copacabana!" מישוהו מציע.

"Cavan Girl" אחר צועק.

"Dick in a Box!"

מלאכי מביט סביבו וצוחק, וברגע שענינו עוזבות את פניי, החמימות נגוזה. ועדיין, צחוקו המתגלגל הוא כמו שעווה חמה שמחלחלת עמוק לתוך בטני.

הוא מזדקף. "מי הבולגרי שהציע את זה?"

איזה בחור בבארט ירוק וז'קט טויד כתום מרים את ידו ומניע את אצבעותיו.

"לא בולגרי, אנגלי." הוא מחייך בזחיחות.
 "אלוהים, זה הרבה יותר גרוע," אומר מלאפי ביובש, וכולם סביבו פורצים שוב בצחוק.

אני מנצלת את ההזדמנות להחזיר את הדופק לקצב הרגיל, מצטרפת בחיוך. *חה-חה, באמת.*

מלאפי נסוג חזרה למקומו וממקם את רצועת הגיטרה על כתפו. יש לו גוף דק, אבל שרירי, של מישהו שעובד בשדה, לא בחדר הכושר. הוא מצביע לעברי במפרט הגיטרה שלו, וכול הראשים פונים לראות על מי הוא מצביע.

"אני לא מתלהב מבחורות שלא יודעות מה הן רוצות." הוא מרים גבה עבה וכהה. "אבל יש לי תחושה שאת נמצאת כאן כדי לשנות את זה."

הוא מתחיל לנגן, ואני מרשה לעצמי להתמסר לצלילים שלו – אולי כי אני מרגישה קטנה ופגיעה ושבורה – עוצמת את עיניי ומרפה. אני מבינה שזה שיר מקורי, כי אני לא מכירה את המילים. השיר טוב מכדי שלא יהיה להיט. הוא שר אותו בצורה שונה לגמרי מהדרך שבה שר את "ONE" כאילו כל מילה חותכת בבשרו. חבורה, צלקת, כוויה.

*חולשה, שנאה, תשוקה פראית,
 כמה הייתי רוצה את נשמתך באש להצית,
 בחדר מלא ילדות יפות ואכזרות וילדים רעים ושבורים,
 תימצאי אותי, תטבלי אותי בקרח, ותטביעי את כל הרעשים,
 אני רוצה לראות את העולם דרך עינייך ולהתאהב,
 אבל יותר מכול, אני פוחד שאת קיימת רק בסיפור האגדה,
 כי אז במציאות שלי אין יפה,
 רק חיה עצובה וגלמודה.*

הבחור הזה מסוגל לרגש אותי בלי לגעת בי, ולגעת בי מבלי להניח עליי אצבע. סבא שלו צדק. הוא צרה צרורה.

כולם כל כך שקטים, עד שאני מתחילה לתהות אם הרגע הזה אמיתי. אני מפסיקה לנוע ופוקחת את עיניי. נדהמת לגלות שכל הרחוב מביט בו. אפילו מלצריות עומדות על סיפי מסעדות ובתי קפה, מתפעלות מקולו.

ומלאכי? הוא מביט בי.

אני ממהרת לאחוז במצלמה שלי ומצלמת אותו בזמן שהוא שר. כאשר הוא מסיים את השיר, הוא קד קידה קטנה ומחכה עד שמחיאות הכפיים והקריאות ידעכו. הוא מרים את גבותיו לעומתי בחיוך שאומר לי שהוא עומד לשכב איתי, וזה טיפשי מצידו, כי אני בת שמונה-עשרה, ולא הטיפוס שנוהג לשכב עם כל אחד.

שכבתי רק עם אדם אחד כל חיי. טיילור קירשנר, בכיתה יב', מפני שיצאנו תקופה ושנינו לא רצינו לסחוב איתנו לקולג' את נטל הבתולים המביך שלנו.

אבל אני מאמינה למלאכי. אנחנו נשכב.

אני מאמינה לו כי הוא בחר כזה. משהו כמו שאבא שלי בטח היה. רומיאו מעורער עם נשמה משולחת-רסן וסוערת, שישבור את מיטתך, ליכך, וגם אותך אם תתני לו.

לא בזדון, לא. ולא מכיוון שהוא רוצה בכך. זה פשוט חזק ממנו. הוא ישמיד כל דבר בדרכו. הילד הבלתי מובן, היפה, המבריק הזה, שנושא על כתפיו מתנות שמעולם לא ביקש לעצמו, ולמרות זאת, פתח אותן. כישרונו, קסמו ויופיו הם נשק, וכרגע, הם מכוונים אליי.

אני מביטה בו בזמן שהוא אוסף את הכסף מתיבת הגיטרה שלו, ותוחב אותו אל כיסו. מעגל האנשים שמקיפים אותו מתדלדל ומתפזר. שתי בחורות בגיל קולג' ניגשות אליו, מסיטות את שיערן אל מאחורי אוזניהן. הוא מפרטט איתן בלי בושה, משגר לעברי מבט מדי פעם, מוודא שאני עדיין עומדת כאן.

אני נמצאת כאן רק בגלל אבא שלי, אני רוצה להבהיר. אומר לו זאת ברגע שיסיים.

מאחר ומלאכי מרגיש בנוח לתת לי לחכות, אני לא מרגישה אשמה כשאני מוציאה שוב את המצלמה ומצלמת תמונה שלו, בדיוק כשהוא מעמיס את תיבת הגיטרה על כתפו, ומעניק לאחת הבחורות נשיקה על מפרקי אצבעותיה.

"מחמיא, אבל את מבינה, הבטחתי לבחורה הנדיבה אך התלותית הזאת, שאתן לה להזמין אותי למשקה."

אני מנמיכה את המצלמה ומרימה גבה לעומתו. הוא זורח לעברי בזמן ששתי הבחורות ממשיכות בדרכן לעבר תחנת אוטובוס בצחקוקים קצרי נשימה, ממרפקות זו את זו.

"אני חושבת, שבהתחשב בנסיכות, אתה יכול להרשות לעצמך להזמין את הבחורה הנדיבה אך התלותית למשקה." אני תוחבת את המצלמה בחזרה אל תרמיל הגב, ומושכת את הכובע של המעיל מעל ראשי.

"רק אם היא תשלח לי עותק של התמונה הזאת." הוא מחווה בסנטרו לעבר תרמיל הגב שלי, ומשגר אליי חיוך עצל.
"בשביל מה?"

הוא משחיל את אגודלו תחת הרצועה של תיבת הגיטרה בזמן שהוא צועד בנחת לעברי. הוא נעצר כאשר אנחנו יכולים להרגיש זה את נשימתה של זו. "כדי שתהיה לי הכתובת שלה."

"מי תליתי עכשיו?" אני משלבת את זרועותיי על חזי.
"אני." הוא מחייך, קרוב לוודאי שהעולם נצבע בגוון סגול דרמטי מבעד לעיניו המהפנטות. "לגמרי אני. את אמריקאית?"

אני מהנהנת. הוא סוקר אותי.
עיניים סגולות, כמו של סבא שלו. אבל שונות איכשהו. צלולות יותר, עם עומקים ששואבים אותך לתוכן, אם את לא מספיק זהירה. אני מסתובבת ומתחילה ללכת, יודעת שיילך בעקבותיי. והוא הולך.
"מה הסיפור?" הוא תוחב את כפות ידיו אל תוך הכיסים. "אנחנו יכולים לשבת איפה שהוא?" אני מתעלמת מהשאלה שלו, סוקרת את סביבותינו.

אני צריכה משקה ומשהו לאכול. אני מניחה שכל בחור נורמלי היה שואל מאה שאלות בערך, בניסיון לברר מה אני רוצה ממנו, אבל מאל לא נראה כמו מישהו שנמצא על איזשהו טווח של נורמליות. הוא מסמן בראשו לכיוון הנגדי, ואנחנו מסתובבים. עכשיו אני זאת שהולכת בעקבותיו.

היוצרות התהפכו. אומן הרחוב טוב בזה.

"יש לך שם?" הוא שואל. אני מדביקה את צעדיו. בקושי.
"אורורה."

"אורורה! הנסיכה אורורה מ...?"

"ניו ג'רזי." אני מגלגלת עיניים. איזה פלרטטן.

"ניו ג'רזי. כמובן. ידועה בבשר המעובד שלה, חוחיות, וג'ון בון ג'ובי, אף על פי שלא אזקוף את האחרון לחובתך."
"מאוד מתחשב מצידך."

"מה יש לומר? גם לי יש נשמה של נדבן. אגב, את כל מה שאני יודע על ניו ג'רזי, למדתי מסדרת ריאליטי בשם ג'רזי שור. אמא מתה על ההוא שיש לו מספיק ג'ל בשיער כדי למלא בריכה."
"פולי ד." אני מהנהנת, בחיוך.

לפתע, חם לי. אני צריכה להוריד את המעיל הצבאי שעללי. אולי אפילו את הקפוצ'ון. כמו בצל. לקלף את שכבות הבגדים שלי.
"כן, זה." הוא נוקש באצבעותיו. "אף על פי שאני בטוח שאת ומשפחתך לא דומים לו ולחבריו בעלי השיזוף הכתום כלל."
אני לועסת את האגודל שלי. "למעשה, אמא שלי היא המלכה של הכתומים האלה. סוג של. היא עשויה עשרים וחמישה אחוז שיזוף מזויף, עשרים וחמישה אחוז ספריי לשיער, וארבעים אחוז בגדים חושפניים וצבע לשיער. היא, כאילו, דליקה בטירוף."
"מה עם עשרת האחוזים הנותרים?" הוא מגחך, ומשגר אליי מבט שאני לא מצליחה לפענח.

"היא לא ממש טובה בחשבון," אני מוסיפה ביובש.

מלאכי מטה את ראשו לאחור וצוחק בקול רם כל כך, עד שאני מרגישה אותו מרעיד את בטני. במקום שאני באה ממנו, בחור כמוהו

היה משתמש במראה שלו כדי לקדם את עצמו באיזושהו אופן – להפוך לשחקן, דוגמן, כוכב רשת, או איזושהו תפקיד מומצא אחר. אמא שלי הייתה חוטפת התקף לב על המקום, אילו ראתה אי פעם את מלאפי צוחק. הוא צוחק עם כל הפנים שלו, מה שפחות או יותר מזמין קמטים. כל סנטימטר של עורו מתכווץ בחזקה.

"אני מאל", הוא אומר.

מאחר ואנחנו באמצע הליכה והוא לא יכול ללחוץ את ידי, הוא נוגח בכתפו בשלי, מה שמושך את הקפוצ'ון שלי כלפי מטה וחושף עוד את פניי.

"מה איתך? האם אתה מתכוון לנפץ סטריאוטיפים איריים כלשהם?" אני שואלת.

מאל פונה בחדות לרחוב צדדי. אני הולכת בעקבותיו.

"אני חושש שלא. אני קתולי, ילד של אמא, ואלכוהוליסט בתפקוד גבוה לרוב. סבא שלי... בעצם, טכנית הוא לא סבא שלי. האב דוהרטי הוא כומר קתולי, אבל אבא של אמא שלי נפטר צעיר, והאב דוהרטי, אחיו, דאג לה, סוג של, כאילו הייתה הבת שלו. בכל אופן, הוא לימד אותי איך להכין נזיד, וזה המאכל היחיד שאני יודע לבשל עד היום. אני חי בחווה עם כמות מדהימה של כבשים, כולן רבילות. אני מעדיף בירות כהות על פני בירות לאגר, תנוחה מסיונרית על פני דוגי סטייל, אני חושב שג'ורג' בסט היה אל, ושרוטב חום יכול לרפא כל דבר חוץ מסרטן, וזה כולל בין היתר הנגאובר, ארוחה גרועה ואולי אפילו צהבת מסוג C."

"אנחנו... ייצוגים סטריאוטיפים להפליא של המקומות שאנחנו באים מהם." אני מגלגלת את חישוק האף שלי, מסובבת אותו בתוך הנקב שלו. אני עושה את זה כשאני מתוחה. תעסוקה לידיים שלי.

"סטריאוטיפים קיימים כי יש בהם גרעין של אמת." הוא נעצר, מסתובב ומתופף על גג של פורד ישנה בצבע של שיניים רקובות. "בואי. יש לנו מקומות להגיע אליהם, דברים לראות, ואני חושש שאת זאת שתצטרך לנהוג."

"הא?"

"לא ראית שום סרטים רומנטיים ראויים לשמם, הנסיכה אורורה מניו ג'רזי? בכל ההיתקלויות הרומנטיות הכי מוצלחות בהיסטוריה של הקולנוע, האישה היא שנוהגת במכונית, מסיעה את הגבר לאנשהו. כשהארי פגש את סאלי, שיר אשיר בגשם, תלמה ולואיז..."

"במקרה האחרון זאת לא הייתה היתקלות רומנטית. וג'ינה דייוויס היא לא גבר." אני לא יכולה שלא לצחוק. איך הוא מעז להמס אותי לפני שאני מוכנה להפשיר?

"את אומרת חמנייה, אני אומר חמנית, מה זה משנה." הוא זורק צרור מפתחות אל תוך ידיי, ואני תופסת אותו מתוך אינסטינקט. "הכרכרה שלך מחכה, מאדאם סמנטיקה."

הבחור חלקלק, ומלא קסם. שובר לבבות מהסוג הגרוע ביותר – כזה שאין בו מספיק חמלה כדי להראות לך שהוא בן זונה על ידי כך שיתנהג בהתאם. אני משוכנעת שהוא משאיר אחריו שובל מדמם של לבבות פועמים בקושי, בכל אשר ילך – כמו שעמי ותמי השאירו פירורי לחם כדי שיוכלו ללכת בעקבותיהם ולמצוא את דרכם הביתה. רק אני יודעת לאן מוליך השביל הזה: הרס.

"חכה. לפני שאנחנו הולכים לאנשהו, יש לי משהו שאני רוצה לשאול אותך." אני מרימה יד. הכי טוב לערוך תיאום ציפיות כבר מעכשיו.

"בסדר." הוא פותח לרווחה את דלת מושב הנוסע ונכנס פנימה. אני עדיין עומדת על המדרכה כשהוא סוגר את הדלת, פותח את החלון שלו, מניח את זרועו על מסגרת החלון, וחובש את משקפי הטייסים שלו.

"את באה?"

"אתה לא מתכוון לשאול מה זה לפני שאתה נותן לי להיכנס?" אני מקמטת את מצחי.

הוא מרים את משקפי הטייסים שלו ומשגר אליי חיוך שזורח בעוצמה שיכולה להאיר את היקום כולו.

"מה הטעם? בכל מקרה אתן לך את מה שאת רוצה. בין אם זה

כסף, נשיקה, זיון, כליה, כבוד. אלוהים, אני מקווה שאת לא מעוניינת בכבוד שלי. לרוע המזל, הוא כבר צבר קילומטראז'. קדימה, אורורה." "רורי."

"רורי," הוא מתקן, מעביר את שיניו הישרות על שפתו התחתונה. "הרבה יותר מתאים. את בכלל לא נראית כמו נסיכה."

אני מרימה גבה. אני לא יודעת למה ההצהרה שלו מרגיזה אותי. הוא צודק. אני בכלל לא נראית כמו הנסיכה שאמא שלי רצתה שאהיה. החברה הכי טובה שלי, סאמר, אומרת שאני נראית כמו פִּיה אוכדנית. "את נראית כמו האחות החורגת היפה יותר, בסרט של דיסני. זאת שכנגד כל הסיכויים, זוכה בנסיך בסופו של דבר. זאת שלא נולדה עם התואר, אלא הרוויחה אותו ביושר," הוא מסביר.

אני מרגישה איך אני מאדימה, וחושבת שזה אירוני, מכיוון שבדיוק גיליתי שבאמת יש לי אחות למחצה.

"הו, היא מסמיקה." הוא מרים אגרוף באוויר, מבעד לחלון. "לא הכול אבוד. עדיין יש לי סיכוי."

"למען האמת, אין לך." אני כמו מצננת את התלהבותו בזרם מים קרים. זה גורם לו לצחוק עוד יותר, כי הוא כבר יודע. הממזר יודע שהוא כובש אותי.

"אני לא בעניין של סטוץ איתך," אני אומרת.

"כמובן שלא," הוא מסכים בקלות. מבלי להאמין לאף מילה.

"אני מתכוונת לזה," אני מתרה בו. "על גופתי המתה."

הוא צוחק עוד יותר ונוקש על דלת מושב הנוסע.

"קדימה, נסיכה."

מאל מכיוון אותי אל מחוץ לדבלין בדרכו הייחודית ("פני שמאלה. לא, השמאלה השני. לא חשוב, השמאלה המקורי"), ואף על פי שאני מבוועתת מהנהיגה בצידו השני של הכביש, ועל אף העובדה שאין לי רישיון נהיגה בינלאומי, אני עדיין מוצאת את עצמי מאחורי ההגה.

אולי זאת התפאורה שמשחררת אותי מכל סוג של היגיון סביר. אולי זה מאל עצמו. כל מה שאני יודעת הוא שאני בת שמונה-

עשרה, זה עתה התייתמתי מאב שלא הכרתי, ואני מרגישה כאילו אני תלויה באוויר, כמו כובה על חוטים. בין שמיים וארץ. בלי שום דבר להפסיד, ושום דבר להרוויח.

אנחנו מתגלגלים אל תוך כפר קטן, חבוי בין גבעות ירוקות, במרחק יריקה מדבלין, עם שלט עץ לבן שמכריז על הגיענו לטולקה, קו ויקלואו. יש נהר מימיננו, ומעליו גשר אבן קשתי ישן, ובכניסה לכפר בתים ישנים עם דלתות בצבע אדום בהיר. זה נראה כמו רחוב ראשי עם כמה בתים המפוזרים סביבו, כמו קווצות שיער בודדות על ראש קירח. אנחנו נוסעים במורד הרחוב הראשי, חולפים על פני בית כחול בהיר, כנסייה, שורה של פונדקים, פאבים וקולנוע קטן שמאל מספר לי שיש בו מושבים אישיים, והאנשים שמפעילים אותו עדיין משתמשים בסלילים מסורתיים להקרנה.

הכביש מתעקל, מתפתל מעלה ומטה, ובאופן מוזר, אני מרגישה שהלב שלי מתמלא, כאשר אני מחנה את המכונית, כפי שמאל מורה לי, במרחק כמה בניינים מפאב בשם 'בוארס הד'.

כאשר אנחנו יוצאים מן המכונית, אני מתעכבת כדי לקחת את המצלמה. הפאב צבוע בלבן בוהק, וחלונותיו ירוקים ומקושטים בעציצים, שנשפכים מהם פרחי ציפורני חתול ודגניות. הדגל האירי תלוי על מוט לצד הדלת.

זה נראה כמו חלק מהפולקלור, סיפור שאבי המנוח היה עשוי לספר לי בחיים אחרים.

"למה את מתעכבת רורי?" מאל מסתובב תוך כדי כניסה לפאב וקולט אותי כורעת על ברכך אחת, מצמצמת את עיניי ומכוונת אליו את המצלמה.

"תעשה אהבה עם המצלמה, יפיפה," אני אומרת בקול מצמרר, של קשיש, מצפה שינפנף אותי.

במקום זה, מאל מחייך חיוך ענקי, מדמה שמלה מתנפנפת, ושולח למצלמה נשיקה בסגנון מרילין מונרו. רק הגבריות שנוטפת ממנו גורמת לזה להיראות מאה אחוז מצחיק ואפס אחוז נשי. קליק. קליק. קליק.

אני קמה וניגשת אליו. הוא מציע לי את זרועו. אני לוקחת אותה, עייפה מכדי לסרב.

"כאן אתה גר?" אני מצביעה סביבנו. "בכפר הזה?"

"ממש לרגלי הגבעה הזאת." הוא מעביר אצבעות בשיערי כדי לסלק אותו מפניי, ועמוד השדרה שלי מעקצץ בעונג בלתי צפוי. הוא מחייך כי הוא מבחין בזה. "עם כל הכבשים הרביליות שסיפרתי לך עליהן קודם. תפגשי אותן עוד מעט."

"אני טסה מחר." אני מנקה את גרוני הבוגדני, שנסתם שוב ושוב, ממגוון רגשות.

"אז?"

"אני לא יכולה להישאר הרבה."

הוא בוהה בי בתערובת של בלבול ועליזות. אני חושבת שאולי זאת הפעם הראשונה שהוא נתקל בדחייה. אחר כך הוא עושה את הלא ייאמן; מושיט יד כדי להעביר את האגודל שלו על סימן הלידה שלי, ובוהה בו, מהופנט.

"איך זה קרה?" הוא שואל, קולו רך עד כדי כך שהוא נשמע כאילו הוא מתפוגג.

אני מרגישה חמימות ממש כאילו השמש קופחת על עורי, אף על פי שקר ואפרורי בחוץ.

"זה לא קרה. ככה נולדתי."

"ככה, הא?" הוא מושך את האגודל שלו מרקתי אל שפתיי. האם ציפה לאיזה סיפור מטורף על תאונת דרכים או תקרית מוזרה? אני מתרחקת.

"בכל אופן, אני לא יכולה להישאר. יש לי חדר במלון בדבלין."

"אני אסיע אותך בחזרה כדי לעשות צ'ק אאוט." הוא מתנער מהטרנס המוזר שלו. "תישארי איתי הלילה."

"אני לא מתכוונת לשכב איתך. על גופתי המתה, זוכר?"

הוא חופן את לחיי בידיו. מגען מחוספס ומלא ביטחון, ידי אומן, וליבי הולם בחמלה חרשה כלפי אימי. עכשיו אני מבינה למה היא שכבה עם אבא שלי. לא כל הדון ז'ואנים חלקלקים. מאל לא.

"אל תתבלכלי בין הרגשות שלך לעובדות."
"כלומר?" אני מקמטת את מצחי.

"זה שלא מוצאת חן בעינייך העובדה שאת עומדת לשכב איתי, לא
אומר שזה לא יקרה." הוא מעביר את האגודל שלו על שפתיי. "וזה
שרק עכשיו נפגשנו, לא אומר שאנחנו זרים. האם אנחנו מרגישים כמו
זרים?" הוא שואל, ומושך אותי אל גופו.
לא. לא, אנחנו לא. אני מרגישה כאילו תמיד היה לי צידי. כאילו
נשאתי חלק זעיר ממנו איתי מהרגע שבו נולדתי, ועכשיו, כשהוא כאן,
אני יכולה להשלים אותו עם החלק שאצלי, כמו פאזל.
אני בולעת רוק, אבל לא אומרת דבר.
"בדיוק. עכשיו, את מחבלת בהיתקלות הרומנטית המושלמת
שלנו. ג'ינה דייוויס מתהפכת בקברה."
"ג'ינה דייוויס לא מתה, מאל!"
"נו באמת, מאדאם סמנטיקה. תני לי להזמין אותך לארוחה."

שלושה נתחי קורנביף ופשטידת בשר אחת מאוחר יותר, מאל מצביע
עליי בכוס הגינס החצי ריקה שלו – הרביעית. אני עדיין משחקת
במשקה הוודקה דיאט קולה הראשון שלי.
"רצית לשאול אותי משהו." הוא מצמצם עין אחת, כאילו הוא
מכוון עליי כוונת של רובה, ומלקק את קצף הגינס הלבן משפתו
העליונה.
הנה זה בא...

"הגעתי לרחוב דרורי בעצת סבא שלך. הוא ידע שאני הבת של גלן
או'קונל. הוא אמר שתוכל לספר לי עוד עליו." אני בוחנת את פניו
בתשומת לב.
הוא אווז ביד, הופך אותה, ועוקב באצבעו אחר הקווים שבה.
השיערו הקטנות שעל עורפי סומרות.
"כשהייתי ילד, נהגתי ללכת לכנסייה של סבא בכל יום ראשון. גלן

גר מאחוריה. הוא נתן לי להאזין לתקליטים שלו. הוא לימד אותי כמה תווים, ועזר לי לחבר מילים למשפטים, כשהתחלתי לכתוב שירים. הוא לימד אותי איך לדמם על הנייר. אז, כן, הכרנו זה את זה די טוב. מספיק טוב כדי שיאמר לי שהוא יהרוג אותי אם אי פעם אגע בבת שלו."

הא?

"השנייה." הוא נד בראשו, וצוחק כשהוא רואה את המבט שעל פניי. "לא את. אלוהים, גלן היה מת על המקום אילו פגש אותך פנים אל פנים. הוא היה מקים צבא כדי להגן על תומתך."

"מפניך?"

"ומפני שאר תושבי אירופה." הוא מגחך.

האם זאת דרכו המשוונה של מאל לומר לי שאני יפה?
 "למה סבא לא שלח אותך לקת'לין, הבת של גלן? היא גרה ממש בקצה הרחוב הזה." מאל מכווץ את מצחו, ומסיים את הבירה שלו.

קת'לין.

שמה של אחותי הוא קת'לין.

האסימון נופל, והוא מבין שלא ידעתי את שמה. "ידעת שיש לך אחות, כן?"

אני מהנהנת לאט. "אמא שלי סירבה לומר לי את שמה. היא אמרה שזה לא צריך לשנות, כי אף אחד פה לא מעוניין במיוחד להכיר אותי. איך ייתכן שכל הכפר הזה מגיע לכנסייה בדבלין, אם כולכם גרים כאן? די משונה." אני מסובבת את הקשית בתוך המשקה שלי.

מאל נשען לאחור. "לא כל הכפר. רק אנחנו. אמא עובדת במשמרות סוף שבוע בסופרמרקט לידל, אז אמא של קת'לין לקחה את שנינו למיסת יום ראשון כדי לשמוע את הדרשות של סבא שלי בדבלין, למעשה היא עשתה לי בייביסיטר. בדרך כלל הייתי חוזר הביתה עם סבא, אבל לפעמים, כאשר קת'לין בילתה עם גלן אחר כך, נשארת איתם."

"איזה מן אבא הוא היה בשבילה?"

"אבא טוב," הוא אומר, ואז מכווץ את מצחו ומתקן, "אבל לא טוב מספיק בשבילך."

"ובת כמה קת'לין?" אני מתעלמת מן הניסיון שלו לגרום לי להרגיש יותר טוב.

"בגילי." מאל עדיין בוחן את כף ידי כאילו היא הדבר הכי מעניין בעולם. "עשרים ושתיים," הוא מוסיף.

"אתה בטח מכיר אותה טוב."

"גדלנו יחד." כוסו הריקה הולמת בשולחן העץ הדביק. "למה שהוא יפנה אותך אליי ולא אליה, אני שואל את עצמי."

"הוא אמר שהיא במצב רע ולא רוצה לראות אף אחד."

"שטויות. קת'לין חברותית יותר מפנינגוויין."

איזה דבר מוזר לומר. אני מנסה לא לחייך בתגובה לניסוח שבחר. הכול בו כל כך... אחר.

"איך היא?" אני מרגישה כמו סוכנת אף-בי-איי, אבל קשה לי להתאפק כשאני רוצה לגלות כל מה שאפשר על אבא. על אחותי. חוץ מזה, כאשר השפתיים שלי ממשיכות לזוז, אני לא צריכה לעצור כדי לבדוק את נימת הקנאה בקולי. קת'לין גדלה עם אבא שנים רבות. ולצד מאל.

"מתוקה. נחמדה. קדושה. את תראי. בואי נלך לבקר אותה. בטח יש לה המון תמונות שלו."

"אני לא יודעת אם זה רעיון טוב."

"אז אני יודע. את לא יוצאת מכאן בידים ריקות. בואי נלך." הוא אווז בירי ומושך אותי על רגליי. הוא מניח כמה שטרות על השולחן, ואני אפילו לא מנסה לשלם על חלקי בארוחה, כי יחד עם המלון, כבר ירדתי הרבה מתחת לקו האדום בטיול הזה.

מאל טס ברחוב הראשי במהירות של קליע, וירי אחוזה בשלו. מתחיל לרדת גשם, ואני מרכינה את ראשי, מנסה להתחמק מהטיפות. הוא צוחק, הסופה מעמעמת את קולו. "אני לא מאמין שיורד גשם בקיץ. זה כאילו הבאת את החורף איתך, רורי."

זה מוזר, אבל זה גורם לנו להישאר קרובים ונוגעים, אז לא אכפת לי.

"למה שלא ניקח את המכונית?" אני צועקת.

"למעשה, הבית שלה נמצא ממש ליד המכונית שלי, חוץ מזה, היא תחוס עלינו כשתראה אותנו רטובים ואומללים."
 "חשבתי שאמרת שהיא קדושה."
 "אפילו לקדושים יש גבולות משלהם, במיוחד בהתחשב בעובדה שהתעלמתי ממנה במהלך שלושת החודשים האחרונים." הוא משמיע נחרה משועשעת.

"מאל!" אני צווחת, אבל צחוקו רק מתגבר.
 אנחנו מגיעים לבית לבנים ויקטוריאני לבן עם תריסים שחורים. מאל נוקש בדלת ומעביר את אצבעותיו על שיערו הנוסף. השיער קופץ לאלף כיוונים שונים, ובאופן מרגיז זה גורם לו להיראות מעולה. חולפים כמה רגעים לפני שהדלת נפתחת לרווחה ומופיעה בחורה שנראית כמו גרסה יותר עגולה ופחות עוקצנית שלי. שיערה אדום בוהק, מעט בהיר יותר מהכתום הבהיר המקורי שלי, אבל יש לה אותן עיניים ירוקות וגדולות, ואותו אף דק, ושפתיים משורבבות, שנוטות כלפי מטה. יש לה נמשים, כמו לי, ואת אותה נקודת חן ליד השפה העליונה.

אבל בכל הנוגע למראה, כאן מסתיים הדמיון. היא לובשת קרדיגן לבן מהוגן ותחתיו שמלה כחולה ארוכה בגזרת A. הטייטס שלה בצבע לבן בוהק, כמו עצמות. אני מתנדנדת על מקומי בנעלי הברד ובברדס שלי, ותוקעת את האגרופים בכיסים כדי לא לשחק בנזם שבאפי.

"מאל!" היא צועקת כאשר היא רואה אותנו, משליכה את זרועותיה סביב צווארו וקוברת את פניה בכתפו. "מה אתה עושה כאן? אלוהים, אתה נוסף מים!"

"קאת', אני רוצה שתכירי חברה שלי אורורה, מניו ג'רזי." הוא משגר אליה חיוך גדול ורבילי ומצביע עליי כאילו אני סוג של פרס בשעשועון טלוויזיה.

אנחנו עדיין על סף הדלת שלה, והגשם מכה בפנינו. אבל אפילו זה לא עוצר את קת'לין מלהתנשם בחדות, ועיניה יוצאות מחוריהן כשהיא מבחינה בי לראשונה. מאל עסוק – הוא בועט במגפיו כדי

לסלק מהם את הגשם, ומנער את ראשו כמו כלב – מכדי להבחין במצב העדין שזה עתה יצר.

"אמרת שתמיד רצית לפגוש אותה, והיא אמרה לי שאין לה אפילו תמונה אחת של גלן. אז, נתקלתי בה בדבלין וחשבתי שהגיע הזמן לאיחוד משפחות. תודי לי אחר כך." הוא קורץ, דוחף את כתפו בכתפה, אגרופיו תחובים בכיסי המעיל שלו.

אז אמא שלי צדקה בנוגע לדבר אחד. לגברים יש אינטליגנציה רגשית של לְבָנִים לא מפותחות.

אני ממצמצת לעברה, ומסרבת לחשוב על העובדה שהאב דוהרטי התעקש על כך שהיא לא רוצה לראות איש, ומצד שני מאל אומר שהיא מתה לפגוש אותי. רק אחד מן הדברים האלו נכון, ויש לי תחושת בטן איזה מהם.

קת'לין מודדת אותי – לא שאני יכולה להאשים אותה, כאמת הטלנו עליה פצצה – ואני מייד מרגישה אשמה שלא שמעתי בקולו של האב דוהרטי. היא נדה בראשה, מתנערת ומחייכת, היא כורכת את ידיה סביבי בחיבוק, ומשליכה עצמה אל תוך הגשם. אני נרתעת לאחר, ומחזירה חיבוק חטוף.

"אלוהים. אלוהים. אלוהים." היא מוחצת את עצמותי בחיבוק שלה.

אני נצמדת אליה ומתחילה לבכות ולצחוק בו זמנית.

זה מקרה קשה של עומס רגשי, אבל לא בכל יום את פוגשת את אחותך למחצה בפעם הראשונה.

"שניכם ספוגים מים! בואו! שאכין תה?" היא מתנתקת ממני, מושכת בידי, ומוליכה אותנו פנימה, צועדת בצעדים רכים אל חדר האמבטיה, וחוזרת עם שתי מגבות חמימות. אנחנו עוטפים את עצמנו בהכרת תודה.

"תה!" מאל קורא, כאילו שזה הרעיון הטוב ביותר ששמע בחייו. "זאת מילת הקסם. רורי, את יודעת שקאת' מכינה תה קטלני? הכי טוב במחוז. אני לא צוחק."

קאת' חובטת בחזהו של מאל בדרכנו אל המטבח, ומצחקקת כמו תיכוניסטית. אנחנו הולכים בעקבותיה דרך מסדרון צר, עם מעילים

וצעיפים תלויים על קולבים. הכל קטן ונקי וביתי. הבית בסגנון שנות השבעים, עם טפטים ירוקים, רהיטים חומים ואורות צהובים. הוא ספוג באווירה משפחתית. מאוכלס במלואו – לא סתם חלל עם רהיטים כמו הבית של אמא בניו ג'רזי.

”בארץ, לא במחוז”, מתקן מאל.

קת'לין חובטת בכתפו של מאל ומשאירה את ידה עליו, ברכושנות. הוא נאנח כאילו זאת מטלה, אוחז במפרק ידה, מסובב אותה, ומצמיד אותה אל קיר המסדרון בתנועה מהירה אחת. אני נעצרת, מתבוננת במה שמתרחש לנגד עיניי. הוא אוחז בה כמו שחוואי אוחז בבהמה, בגסות וללא תשוקה, אבל היא מתנשמת בכבדות. עיניה, עצומות למחצה ונוטפות תשוקה, מדרכנות אותו להמשיך. היא פולטת אנחה קטנה, חוסר השליטה שלה עצמה גורם לה להתכווץ וסומק כהה מציף את פניה. הוא מביט בה כאילו הייתה צעצוע לעוס. מהסוג הישן והמוכר שמעורר יותר מדי נוסטלגיה מכדי לזרוק, אבל כזה שאיש כבר לא רוצה לשחק איתו.

”איך בית ספר, קיקי?” הוא שואל ויש דקירה של חרטה בקולו, כאילו הוא שונא את זה – למשוך אותה באף ככה.

אז למה הוא עושה את זה?

הוא יודע בדיוק מה הוא עושה לה, וזה מפריע לי, כי אני יכולה לראות בדיוק כמה שליטה הוא מקריץ. היא כלואה בתוך הרגע, אבל הוא צופה מהצד, שומר הסף שמשאיר אותה בחלום טיפשי, כשהמפתח רחוק מהישג ידה.

”נהדר.” קולה רועד. ”אני... אני ניסיתי להתקשר אליך כמה פעמים. קפצתי בימי ראשון אחרי המיסה. אמא שלך אמרה שאתה עסוק.”

”נכון.”

”לא עסוק מדי בשביל אורורה, מסתבר.” היא שוב מאדימה.

אין שום דבר מרושע בקולה. רק נואש.

הנאמנות שלי נקרעת בין הבחור שהיא אוהבת, זה שמנסה לעזור לי, ובין האחות שמתפרקת בגללו.

"היא מעדיפה את השם רורי." מאל מסיט תלתל מפניה של קת'לין, ומעביר אותו אל מאחורי אוזנה.

אני רוצה להכניס לו אגרופ בביצים בשמה, ואז לבעוט לו בברך בשמי.

"סליחה, רורי." היא משגרת אליי חיוך עצבני, ומחזירה אליו את מבטה, כאילו הוא יכול להיעלם כל רגע. "התגעגעת אליך."

היא התגעגעה אליו. היא אוהבת אותו.

אני לא יכולה לעשות לה את זה. אני לא יכולה להתנשק איתו, או לשכב איתו, או לעשות אף אחד מהדברים שאני רוצה לעשות עם מאל. כי אני עוזבת, והיא נשארת. כי היא נראית מקסימה, ואפילו אם היא לא כזאת, היא עדיין אחותי.

אני מתגנבת על קצות האצבעות אל המטבח מבלי להראות שהשיחה הידידותית כביכול שלהם גורמת למשהו בחזה שלי לקרוס, לבנה אחר לבנה.

"תישארי," נובח מאל מאחורי גבי. הוא כבר לא נשמע כל כך נחמד.

אני נעצרת, אבל לא מסתובבת. קת'לין ללא ספק מאוהבת בו קשות, ואני רוצה להראות לה שאני לא מהווה איום.

"אתם שניכם..." אני מתחילה לומר.

"שום דבר," מבהיר מאל. "אנחנו רק ידידים, נכון, קת'לין?"

היא מכחכת בגרונה, מחליקה על שמלתה. הלב שלי הופך לאבק ברוח. מסכנה שכמותה.

"כמובן."

איזה בן זונה. לפני שאני מבינה מה קורה, מאל לצידי, מדביק את כף ידו אל תחתית גבי. הוא מוביל אותי אל תוך המטבח, ומשאיר את קת'לין מאחור. אני מסבה את ראשי לעברה תוך כדי הליכה, והיא משגרת לעברי חיוך עייף, ומסמנת לנו בידה להתקדם.

"אני רק הולכת לשטוף פנים," היא ממלמלת. "אולי אוריד את עוצמת החימום. אני מרגישה קצת מסוחררת."

אני מתיישבת אל שולחן האוכל וטורפת בעיניי את התמונות

המשפחתיות התלויות על הקירות. אבל אין אף אחד שנראה לי כמו גלן. רק קת'לין ואמא שלה, קת'לין וכלבי המשפחה, קת'לין מנשקת את לחיו של מאל הצעיר שנראה מבועת ונגעל עד עמקי נשמתו, באופן טיפוסי לבנים בגיל הזה. אפילו מאל הפעוט עושה לי פרפרים בבטן. מה לא בסדר איתי לעזאזל?

הכול, כנראה. הוא בדיוק כמו אבא שלך.

אחותי למחצה מגישה לנו תה ועוגיות חמאה ומנסה לנהל שיחה תוך כדי כך. היא מסבירה לי שהיא לומדת וטרינריה ומתברחת על כך שמאל ישכור אותה כשיקבל לידיו לבסוף את החווה המשפחתית.

"למעשה, מאל היה זה שאמר לי שאני צריכה להיות וטרינרית. זוכר, מאל? את היום שבו ניסיתי להציל את היונה ההיא? אני חושבת שזה היה בחג המולד שבו מלאו לנו אחת-עשרה."

מאל בוהה בי. "כן. בטח."

הוא לא זוכר. חיוכה הלהוט של קת'לין נשאר יציב. "הוא סתם מצטנע. חכה עד שאסיים את הלימודים, מאל. יש לך המון כבשים ופרות. אתה יכול לעשות איתן כל כך הרבה, אם רק תחליט להשקיע בזה. להשכיר את האדמה לחוואים אחרים זאת השקעה גרועה. אני אוכל לעזור."

"אני מוזיקאי." הוא מוזג חצי קרטון חלב לתוך התה שלו, ומתבונן בריכוז בספל שלו. "אין לי שום עניין בחקלאות."
 "ובכל זאת אתה עוזר פה ושם למשפחת בויל."

הוא מושך בכתפיו. "כשהם זקוקים לעזרה, כן. אני גם מתעסק בחרא לפעמים. זה לא בהכרח אומר שאני רוצה להיות אינסטלטור."
 אני כמעט מתיזה את התה שבפי על כל השולחן. כמעט.

"איזה מוזיקאי אתה בדיוק, מאל? אתה לא רוצה להיות זמר, ואתה לא מוכר את השירים שלך לאף אחד, גם כשמציעים לך לקנות אותם." הריסים שלה מעפעפים, והלחיים שלה מקבלות גוון ורדרד.

יש עוד חילופי דברים בנושא הזה, ואז מאל בולם את זרם השאלות והטיעונים של קת'לין ואומר, "תהינו אם תוכלי לשתף את רורי

בזיכרונות שלך מגלן. מאחר והיא מעולם לא ממש פגשה אותו. לא תתנגדי, נכון?"

"אה, כמובן. לא רציתי להצביע על הפיל שבחדר." היא מחייכת, פונה לעברי בכיסאה. "כמובן, רורי, ברצון. מה תרצי לדעת?"
"הממ." אני מתופפת על ברכיי תחת השולחן. "איזה מן אדם הוא היה?"

האם הוא אי פעם דיבר עליי?

האם התגעגע אליי?

האם היה לו אכפת?

"הוא היה אדם נפלא, רורי. היה לנו קשר נהדר. היה לו חוש הומור מעולה וכשרון אדיר למוזיקה. למעשה, הבחור היחיד שאני מכירה, שיותר מוכשר ממנו, זה מאל. אבא נהג לקרוא לי מק'נאגט, כי הייתי קטנה וקצת שמנמנות כשהייתי ילדה. זוכר את זה, מאל? נעלבתי מזה במשך כל כך הרבה שנים."

היא מושיטה יד לכתפו של מאל ולוחצת עליה. הוא עדיין מביט בי. המילים של קת'לין נשמעות מרוחקות, אבל אני מייחסת את זה לעובדה שהיא נסערת מכך שמאל הופיע כאן איתי.

"האם היו לו הרבה נמשים, כמו שיש לנו?" אני שואלת, בקול רם השאלה נשמעת יותר מטומטמת מאשר במחשבות שלי.

העניין הוא, שאף פעם לא ראיתי את אבי. מעולם. אימי סיפרה לי שהיו לו שיער כהה, ועיניים בהירות, ושלושה סנטרים. משוררת אמיתית, האישה הזאת.

"לא." קת'לין מצחקקת. "הפנים שלו היו בהירות וחלקות. את שלי קיבלתי מאמא."

אני מניחה שגם אני קיבלתי את שלי מאמא.

"יש לך תמונה שלו?" האצבעות שלי נעות בעצבנות תחת השולחן.

"לא נראה לי." היא מכווצת את אפה. "לא ראית אותו?"

אני נדה בראשי, ובולעת את גוש הדמעות שנתקע בגרוני. אולי זאת הייתה טעות לבוא לכאן ולראות את המשפחה האמיתית שהשאיר מאחוריו.

"בטח יש לך תמונה או שתיים של גלן, קיקי." מאל מזעיף פנים לעבר קת'לין.

היא נושכת את שפתה. "אני מצטערת. אמא עשתה פה סדר מטורף לפני כמה שבועות והעבירה הכול לעליית הגג. המפתח נמצא אצלה, נראה לי, אבל היא לא בבית. חבל שלא ידעתי שאת באה, רורי. הייתי מבקשת ממנה להשאיר אותו כאן."

"הוא הזכיר אותי אי פעם?" אני שואלת ומביטה אל תוך ספל התה, לא רוצה לראות את הרחמים בפניה כאשר היא עונה.

אף על פי שאני מביטה מטה, אני יכולה לראות את קת'לין בזווית העין מניחה את ספל התה שלה ונאנחת בכבדות. כמעט בתיאטרליות. אני לא יודעת למה אני עושה את זה לעצמי. כל שאלה נועצת מסמר נוסף בארון הקבורה של הכבוד העצמי שלי. "אוי, רורי, אני באמת כל כך מצטערת."

אני מרימה את הספל ומקרבת אותו אל שפתיי. הנוזל הלוהט חורך נתיב מלשוני ועד עומק גרוני, אבל אני פחות או יותר מרוקנת אותו בלגימה אחת, משתוקקת להרגיש כל דבר – אפילו כאב – כדי להסיח את דעתי ממה שקורה בתוך ראשי. בסופו של דבר מאל מוריד את ידי האוחזות בספל.

"אני בטוחה שהוא עשה זאת פה ושם. הוא היה ודאי אוהב אותך מאוד!" קת'לין משתדלת נואשות. "אבא אהב את כולם, לא, מאל? אפילו את הטמבל ההוא, ג'ארד, שמכר חיקוי זול של בושם ברברי בפינת הרחוב כל יום ראשון." מאל נועץ בה מבט משונה שאני לא מצליחה לפענח, ואז מביט בי בדרך שגורמת לי להרגיש עירומה מבגדים, עור ועצמות. כאילו הוא מביט אל תוך נשמתי, וחותר אותה בסכין ומזלג.

הוא מתנער, ומתמתח במושבו. "תסלחו לי, גבירותיי. הטבע קורא לי, הוא נתן לי משימה לרוקן שלושה ליטר שתן לתוך האסלה." הוא קם והולך בנחת לעבר השירותים. אני שמה לב לכך שהוא מכיר את הבית – הוא כנראה היה כאן עשרות פעמים. הוא וקאת' חולקים היסטוריה, כימיה. אני אמורה לשמוח שקת'לין עשויה למצוא

את עצמה עם בחור כמו מאל, אם אי פעם תצליח לאלף אותו. מצחיק ומקסים ונאה.

אבל מסיבה כלשהי, אני לא שמחה.

ברגע שמאל יוצא מטווח שמיעה, אני נדה בראשי ומחייכת. "הוא פרא אדם, הא?"

החיוך המתוק של קת'לין נעלם. היא שולפת ליפ גלוס מתיק היד שלה שעל השולחן וסוחטת כמות נדיבה על שפתיה המשובבות. "בין אם הוא כן ובין אם לא, זה לא אמור לשנות לך. הוא שלי." קולה החמים הוא תער קר וחד עכשיו, שחולף על צווארי. "סליחה?" ראשי נרתע לאחור.

היא ממצמצת בשפתייה, מרימה את ספל התה שלה – הזרת באוויר – ולוקחת לגימה איטית. "הבעיה עם מלאכי היא שיש לו חולשה ליצורים נטושים. לא משנה כמה הם מטונפים, ומוכי כלבת." היא מצמצמת את עיניה לעומתי. "לא משנה כמה הם מסוכנים." אני בוחנת את הדרך שבה פניה מתעוותים בגועל, ופי נפער בתדהמה.

זיוף

הכל היה זיוף.

אחותי לא נחמדה ולא ביישנית או מבולבלת. היא השטן. היא שונאת אותי. היא תמיד שנאה אותי. לכן האב דוהרטי רצה שאשמור מרחק. לכן שלח אותי אל הנכד המתוק שלו. קאת' פשוט עוטה מסכה בנוכחות מאל.

"את יודעת, אבא אמר שהוא עשה טעות נוראית כאשר חזר מפרזי ונודע לו שהכניס להיריון את הזנונת האמריקאית. אבל באופן אישי, תמיד רציתי לפגוש את אחותי למחצה התינוקת. עד שהוא מת והתברר שאת רוצה את הכסף שלו. לא רציתי להאמין בזה. באמת שלא. אפילו רציתי לכתוב לך."

"אבל לא עשית את זה." אני חושקת שיניים, עיניי לא משות מעיניה. "כמה נוח בשבילך לומר שרצית ליצור קשר, אבל מעולם לא עשית זאת."

אני שוב מרגישה קור. אני רוצה שמאל יחזור, ויציף את החדר בחמימות שלו.

היא משגרת לעברי חיוך לעגני.

"נחמד לראות אותך כאן שנייה אחרי שהוא התפגר."

הנחיריים שלי יורקים אש, והדופק שלי מאיץ. יהיה אשר יהיה הדבר שהיא רומזת, אלו שטויות במיץ ורחוקות לגמרי מן האמת. "לא באתי לכאן בשביל הכסף שלו," אני מסננת, מצמצמת את עיני ומתפללת לאלוהים שאני נראית מאיימת כמו שאני מרגישה. "באתי לכאן כדי לראות את הקבר שלו, את המקום שבו חי וגדל. לצלם כמה תמונות, כדי שאוכל להסתכל עליהן ולומר לעצמי שהגעתי לכאן והתחברתי לשורשים שלי. יש מחצית ממני שאני לא מכירה אפילו. חלק מהגוף שלי מורכב מגנים של אדם זר, לכל הרוחות."

"אז למה לא הגעת מוקדם יותר?" היא מגלגלת את עיניה בחיוך סרקסטי.

"לא הייתי בגירה עדיין, ולא יכולתי לקבל החלטה כזאת!"

"בגלל זה אמא שלך שלחה מכתב לסבים שלי בבקשה לראות את הצוואה? כדי שתוכלי להתחבר לא רק למורשת שלך, אלא גם לאיזה תיק גוצ'י נחמד?"

זה פלא שהלסת שלי לא מתנגשת ברצפה. אני רוצה להרוג את אמא שלי. או לפחות, נראה לי שאני צריכה. אני לא יודעת אם מגיע לי משהו או לא. לא אכפת לי. אני לא מתכוונת להשתמש בכסף הטיפשי שלו. זאת לא הסיבה למסע הזה.

"תקשיבי, אני —" אני מתחילה לומר, אבל היא קוטעת אותי.

קת'לין רוכנת לפנים, ואוחזת את ידי בידה מעבר לשולחן. היא לוחצת אותה לחיצה מכאיבה, שמרסקת את העצמות שלי, וחיוך הפלסטיק המזויף שלה חוזר אל פניה באופן בלתי צפוי. עכשיו אני יודעת שכאשר חיבקה אותי בפתח, היא באמת התכוונה להכאיב לי. היא נראית כמו בחורה מהסוג שיטביע את הכלב הזקן שלה כדי לגרום להוריה לקנות לה גור כלבים.

"לא, את תקשיבי לי. את לא תראי פני מהכסף של אבא. הוא השאיר לי הכול, והייתה לו סיבה טובה. אני הבת החוקית שלו. מצד שני, את והמסכן השני שנפטר, אתם לא יותר מתאונות אומללות. בנוסף, את יכולה להזדיין עם מאל כמה שאת רוצה למשך כמה זמן שאת כאן, אבל אני זאת שתתחתן איתו. אז רק תזכרי את זה כשאת מתפתלת תחתיו ונותנת לו לנצל אותך. הוא יזיין אותך, כי הוא יכול, אבל אני זאת שתחמם את המיטה שלו לנצח. בקיצור, זה מי שאת, אורורה. גרסה זולה שלי. בחייך של אבא. ושל מאל."

האחיזה שלה בידי מתהדקת אפילו עוד יותר. אני מנסה להשתחרר, אבל היא חזקה, ואני המומה מכדי לזוז. שפתייה מתעוותות ומתרחבות. "ובבקשה, אל תביכי את עצמך בכך שתנסי את התרגיל של אמא שלך ותיכנסי להיריון. את בטח יודעת שהוא לא יבוא אחרייך לאמריקה, ואם נראה לך שתוכלי לנטוש את השרץ שלך בפתח ביתי, צפויה לך אכזבה גדולה."

אני בוהה בה, תוהה איך ייתכן שאני קשורה גנטית למפלצת לבושת הקרדיגן, יורקת האש, וירוקת העיניים הזאת. "את טועה בגדול." אני מנסה למשוך את ידי שוב, אבל היא מושכת חזק יותר, נועצת את ציפורניה המטופחות, הצבועות בלק בגוון ניטרלי.

בדרך כלל, אני לא בחורה שמתבלבלת בקלות, אבל כרגע, ההלם מכך שאני בארץ זרה ושומעת את הדברים האלו מקרובת המשפחה היחידה שלי מלבד אמא, גורם לי לקפוא במקומי. מסתבר שאני לא משתייכת לטיפוס שמגיב תגובת 'הילחם' וגם לא לסוג שבוחר בתגובת 'ברח'. אני שייכת לטיפוס הבואר-נשכ-כאן-כמו-בול-עץ-ונראה-איך-הדברים-מתגלגלים.

"תתרחקי ממאל. הוא שלי. הכסף שלי. כל מה שאת רואה כאן, כל מי שאת פוגשת, שייך לי. תסתלקי."

"את חושבת שאני רוצה את הכסף? את האהוב שלך?" אני יורקת את המילים האחרונות. לפני כמה רגעים, הייתי מעדיפה למות מאשר לגעת בקצה אצבעי במאל. אבל ברגע זה? סביר יותר שאהיה מוכנה

לשכב איתו על שולחן האוכל שלה ועדיף בזמן שהיא אוכלת את ארוחת הערב שלה מולנו.

"אני חושבת שאת זונה רודפת בצע כמו אמא שלך. היא הרסה את אבא שלי ואת כל מה שהכרתי ואהבתי. את הסיבה שבגללה איברתי אותו למשך תקופה."

תקופה? למה היא מתכוונת בזה? אין טעם לשאול, מאחר ונראה שהיא לא נוטה לשתף איתי פעולה.
"את כלבה," אני עונה.

לא התגובה הכי רהוטה, אבל כזאת שבאה ישר מן הלב.
היא מחייכת. "טוב, אני הכלבה שכל מה שאת רוצה שייך לה, אז אאמץ את התואר בשמחה. בואי, אל תראי כל כך נסערת. מאל אוהב אותי יותר מהחיים עצמם. אם תגידי לו שאמרתי משהו מהדברים האלה, הוא יבעט אותך לרחוב."

מאל מופיע בפתח המטבח בתזמון מושלם, וצונח בכבדות על הכיסא שלו. הוא מבחין בידה של קת'לין על שלי. היא טופחת על גב ידי בדרך אימהית ומזדקפת.

"מתקרבות. זה מוצא חן בעיניי." הוא מביט עלינו ומפהק. "מה הפסדתי?"

"שום דבר חשוב," היא מגרגרת, ממצמצת לעברי בחיוך נוטף דבש, מלא משמעות. "רק עדכנתי את רורי."

לפני שמונה שנים.

חור

"יודעת מה אירוני?" מאל שואל כאשר אנחנו יוצאים מביתה של קת'לין.

אני עדיין מעורערת ומלאה גועל מהפגישה שלנו. כאשר אמרתי למאל שמיציתי את השיחה החברית שלנו, קת'לין התנדבה ברוב טובה להסיע אותי בחזרה לדבלין. היא באמת קדושה. ממש. מאל, שהתברך בכישורים דיפלומטיים של חיתול מלוכלך, הודיע לה שאנחנו מתכננים לבלות את הלילה יחד.

זאת הייתה הפעם הראשונה – וקיוויתי שגם האחרונה – בחיי, שהתענגתי על סבל של מישהו אחר. היא יכלה להישרף בגיהנום בשלב זה ואפילו לא הייתי מושיטה לה קרם הגנה.

השמיים הם שמיכת קטיפה כחולה וכתומה. הריח הרענן של האדמה, העולה מהבטון והעצים, מועצם על ידי הגשם.

ראשי עדיין סחרחר מהמילים מלאות השנאה שקת'לין זרקה בפרצופי כמו רימוני יד.

דודפת בצע.

יצור נטוש.

זונה.

"כדור הארץ לרורי." מאל נאחז בעמוד תאורה ומסתחרר סביבו כמו בסרטים, קופץ לתוך שלולית ומתזז עליי. "מה אוכל אותך? זה בטח לא אני, אחרת היה לך חיוך מרוח על כל הפרצוף."
 "אתה לא מצחיק," אני צועקת, תוך כדי הליכה.

הוא אווז במפרק ידי ומסובב אותי כשפניי אליו. אנחנו ליד מכונתו. לא בא לי לנהוג. או לדבר. או לנשום. אני רק רוצה לחזור הביתה, לאמריקה, עם הזנב בין הרגליים, וללקק את הפצעים שלי. אין לי משפחה בג'רזי חוץ מאמא, ובטח שאין לי משפחה כאן. לפחות יש לי את סאמר.

"מה קרה? קת'לין אמרה משהו שהרגיז אותך?" מאל מזעיף פנים, ומניח יד על כתפי.

קול קטן בראשי אומר לי לסתום את הפה בנוגע לנאום דון-קורליאונה של קת'לין – לא כי אני רוצה בטובתה, אלא כי אני רוצה בטובתו של מאל, ולא מגיע לו לדעת שחברת הילדות שלו היא כלבה. יש לי חיי מדף של עשרים וארבע שעות באירלנד. אני בקושי כתם צבע בציור המורכב של חייו. למה לשבש את מערכת היחסים שלהם – האם בכלל יאמין לי? חוץ מזה, ראיתי איך הוא מסתכל עליה. אין שם שום משיכה. שעשוע, כן, אבל הוא לעולם לא יהיה איתה.

ברגע של טירוף מוחלט, אני עושה משהו שמעולם לא עשיתי קודם לכן. אני שולחת מבט אל ביתה, מוודאת שהיא עומדת בחלון, ומביטה בנו.

היא שם.

קת'לין משחקת בכפתור העליון של הקרדיגן שלה. רוכסת, פורמת. רוכסת, פורמת. שפתיה מהודקות זו לזו, עיני הנץ שלה עוקבות אחרי כל תנועה שלי.

לאט, אני מתרוממת על כהונותיי. "הכול שייך לי. שום דבר לא שייך לך." אנחנו עוד נראה, אחותי היקרה מכול.

אני לוחצת את שפתיי אל שפתיו של מאל. בהיסוס. בביישנות. בחוסר ביטחון. מעולם קודם לכן לא נישקתי בחור. זה תמיד היה

הפוך. אבל אני לא נמצאת כאן כדי ליהנות מהנשיקה. אני כאן כדי להוכיח משהו. פיו, חמים ורך, נאחז בשלי בעדינות. הוא לא ציפה שאנשק אותו. אבל הוא מתאים את עצמו לגופי כך שאנחנו נלחצים זה אל זה לכל אורכנו. רגעים חולפים. אני מביטה בקת'לין מביטה בנו מתנשקים, עיניי פקוחות לרווחה בעוד ששל מאל עצמות. אני שותה את הסבל של קת'לין כמו מתוך באר, למשך רגעים ארוכים, לפני שאני מורידה את עקביי אל המדרכה, ומתנתקת ממנו. אני מציצה שוב מעבר לכתפו. היא אדומה, שפתייה דקות עד שלא רואים אותן בכלל.

"לא", אני שומעת את מאל רוטן.

אני מרימה את עיניי אל פניו, ומשהו בהן שואב את האוויר מריאותיי כמו ואקום. ענן שחור עבר על תווי פניו בזמן שנתתי לו את הנשיקה הזאת. אין בו יותר שום דבר משועשע או חמוד. הוא נראה כמו שד, משחר לטרף – גבות עבות מורמות, עיניים יורות ברקים, פיו מעוות וחד, כמו סופת קרח.

"לא?" אני לוחשת.

"לא. זאת לא נשיקה לעזאזל, וזאת בטח לא הנשיקה הראשונה שלנו."

לפני שאני מבינה מה קורה, הוא אווז במותניי ומטיח את גבי אל המכונת שלו. אני מתקשתת וגונחת כשידיי מוצאות את לחיי, את צווארי, את שיערי, הן ככל מקום. הוא תמנון, כורך עצמו סביבי, כבר לא מתאים את עצמו, אלא כובש, וזה מטורף, אבל הגשם נפסק בפתאומיות, והשמש מציצה מבין העננים.

הקרניים חודרות מבעד לעורי הקר, ומאל עושה את יתר העבודה, יוצק חום שמרקד ומסתחרר בתוך בטני.

כשהשפתיים שלנו נוגעות שוב, הן לא נפגשות, הן מתנגשות. הוא דוחף את לשונו אל תוך פי ונוהם. הלשוניות שלנו סוככות יחד, משוטטות, חוקרות, נאבקות. הוא פראי, פועל מתוך יצר קדום, טורף אותי כמו חיה. אנחנו מתנשקים, ומתנשקים, ומתנשקים, ובחיי, איך שהוא יודע לנשק. יש לו ניחוח מדהים, טעם שמימי, וכשהוא מרכין

את ראשו כדי למצוץ את צווארי, עיניי מתרחבות ואני נזכרת שקת'לין עדיין שם.

היא מתבוננת בנו מבעד לחלון, דמעות זולגות במורד לחייה וכף ידה נלחצת אל הזכוכית, לבנה כרוח רפאים מהלחץ שהיא מפעילה. אני יכולה להרגיש את לחץ מגעה כאילו עורי הוא הזכוכית.

מאל ואני כבר לא מתנשקים. אנחנו ממש מתמזמזים באמצע הרחוב, שפתיו נסגרות סביב לשוני ומוצצות אותה אל תוך פיו. "אלוהים," הוא ממלמל, הוא מעביר את פיו אל הבשר הרגיש של כתפי, ומשם גורר אותו במעלה הסנטר שלי ובחזרה אל שפתיי, עדיין לא מודע לקהל שלנו. "את בוערת לי מתחת לידיים, רורי. איך אני יכול לוותר עלייך?"

בוערת, אני חושבת. מעניין שבחר להשתמש במילה הזאת, בהתחשב בעובדה שתמיד קר לי. אבל גם אני מרגישה בזה. במשיכה. בכאב. זה לא בהכרח מתוק או נחמד או רצוי. אני בוערת על המוקד, מכשפה אדמונית, האש שלו מכלה אותי. אני קורעת את פי מפיו וממלמלת, "אנחנו לא יכולים לעשות את זה כאן."

הוא מנשק אותי שוב על שפתיי. ואז על אפי. ואז על מצחי. הוא לא יכול להפסיק. שום חלק ממנו לא בשליטה. "בואי נעשה צ'ק אאוט מהמלון היקר הזה ונלך בחזרה הביתה. אני רוצה לבלות בך כל רגע אפשרי עד שאת עוזבת." "מה?"

"איתך. מספיק עם המחשבות המלוכלכות האלה, ילדה." "אתה אשם בזה!" אני צוחקת.

"זה עניין של נקודת מבט. למה אנחנו עדיין כאן, דנים בזה?" מסוחררת, אני מחליקה אל מושב הנוסע של מכוניתו, מהדקת את חגורת הבטיחות. מאל מתיישב מאחורי ההגה, ומתניע את המכונית בשאגה. הוא שתה לא מעט גינס לפני כמה שעות, אבל למרבה הפלא הוא נראה פיכח. אני שולחת מבט אחרון, קולטת את מבטה של

קת'לין. עיניה נפוחות ורטובות. לא מתאים לי להיות כלבה, אבל זה לא גם לא הטבע שלי להיכנע ללא קרב.

מאל לא מביט לאחור ולא נראה שהוא מבחין בקת'לין בזמן שהוא דוהר במורד הרחוב, ולוקח סיבוב פרסה בחזרה לדבלין. ידינו נוגעות, ויש רגע שאני לא יכולה להסביר. התחושה היא כאילו לא רק העור שלנו מחבר בינינו. אני אומרת לעצמי שזה כלום, שאני היחידה שמרגישה בזה, אבל אז אני מכניסה את ידי בחזרה אל בין ירכי ושבנינו חולף רעד בו זמנית, כאילו מישהו ניתק אותנו ממקור חשמל.

לבעור לך תחת הידיים, אני חושבת, זה להתעורר לחיים. בזמן הנסיעה, אני מבינה למה התכוון האב דוהרטי. אני סנאי אפור, פולש בלתי רצוי שגונב מהמקומיים. היצור דמוי העכברוש, הערמומי, בעל חוכמת הרחוב, שמעביר מחלות. אבל רשעים הם רק גיבורים בלתי מובנים. למדתי את זה ביום שבו הבנתי שהאויב המושבע של אימי – גלן – הוא הגיבור שרציתי לפגוש בו יותר מכל. אני נשענת לאחור ונותנת למאל שמושיט יד לאחוז בידי, ולשזור את אצבעותיו בשלי מעל ידית ההילוכים. החיים קצרים מכדי לא לנשק את הגבר שאת רוצה.

במחצית הדרך לדבלין, אני נזכרת במשהו. "מאל?" "נסיכה?" הוא עונה בטבעיות, כאילו שאנחנו מתורגלים היטב בשיחה זה עם זה. "אמרת על משהו שהוא אירוני, אבל בסוף לא אמרת לי מה זה היה."

"באמת?" הוא עונה בתמימות מעושה.
"תגיד לי."

"גם אם זה כבר לא נכון?"
"במיוחד אם זה כבר לא נכון."

"השם שלי, מלאפי, פירושו מלאך, אבל קאת' נהגה לומר לי שהייתי שטן כשהיינו בני טיפש עשרה, שאני אהיה הדבר שיהרוג אותה יום אחד. זה היה שמונים אחוז בצחוק, אני בטוח. תמיד הייתי מעורב במעשה שטות כזה או אחר. טיפסתי על עצים, הבערתי לפידים תוצרת בית, ניסיתי לרכוב על פרות..."

עווית שחוללת בשפתיו מגלה לי שהוא מנסה לשלוט בהבעת פניו, שהוא מרגיש באסון שטרם התרחש.

"אבל לעשרים אחוז מזה, הרגשתי שהיא באמת מאמינה. וזאת הסיבה שבגללה תמיד שמרתי ממנה מרחק. באופן לא מודע תמיד חששתי שאפגע בה."

אני מהדקת את ידי על שריר הזרוע שלו. "זה באמת אירוני שהמלאך הוא שטן של מישוהו."

"החלק השני של השם שלי – דוהרטי – פירושו חסר מזל. ועדיין, אમા טוענת שהתברכתי במזל של בני אירלנד."

"אם כך למה זה כבר לא אירוני?" אני שואלת.

"כי אני לא מרגיש חסר מזל במיוחד כרגע." הוא מסיט את מבטו מהכביש ומוצא את עיניי.

המילים נתקעות בגרוני. אתה מוצא חן בעיניי, מלאפי דוהרטי. יותר מדי. ללא ספק יותר ממה שאחותי למחצה הייתה רוצה.

אני פונה אל החלון, ומכחכחת בגרוני. "אתה מחבב אותה? בגלל זה אתה פוחד לפגוע בה?"

"כמוכן. אני מחבב אותה מאוד."

"אתה משחק ברגשות שלה."

"היא נהנית מזה."

"היא נהנית מזה שהלב שלה נשבר?" אני ממצמצת בחוסר אופן. אני מודאגת ממה שזה אומר עליו – זה שהוא מתייחס לקת'לין כאל ספורט דמים. לא משנה מה אני מרגישה כלפי אחותי למחצה, זה לא מגיע לה.

הוא נועץ את מבטו בחזרה בכביש, ותוחב את שפתו התחתונה תחת שיניו. "מבין האפשרויות שאתעלם ממנה או אשחק איתה,

קת'לין הייתה מעדיפה את האחרונה, ולכן היא מגיעה אליי פעמיים בשבוע. תראי, ניסיתי לומר לה שזה לא עומד לקרות. היא בכתה. היא שברה דברים. היא אפילו ישנה מחוץ לדלת שלי בלילה חורפי אחד. זה מה שהיא רוצה. שביב של תקווה להיאחז בו. אני חושב שקאת' בחורה לעניין, אבל אין לה שום כוח עליי. האם זאת לא מהות האהבה? למצוא מישו ששווה להרוג בשבילו? מישו בעל יכולת להרוס אותך?"

שתיקה נמתחת בינינו. תמיד חשבתי שאהבה היא משהו מתוק, כיפי – לא דיכאוני, אפל ומכלה. מצד שני, מעולם לא תיארתי לעצמי שאתאהב.

"את, מצד שני..." הוא נוקש על ההגה. "את יכולה לשחוט אותי בכל אחד מימי השבוע."

"אז, אתה יכול להרוג את קת'לין, ואני יכולה להרוג אותך?" אני שואלת, מביטה בנוף שחולף ביעף. "זאת דרך מפחידה להסתכל על הדברים."

השדות נפרשים כמו סדינים תחת השמיים המחשיכים. מחר אראה אותם באור יום מלא, ואחר כך, לעולם לא אראה אותם שוב. אין לי מה לחפש כאן. אירלנד התגלתה כהבטחה מתוקה ובלתי ממומשת. "החיים מפחידים. אזהרת ספוילר – כולנו נמות בסוף." מלאפי מושך בכתפיו.

"טוב, אני פציפיסטית, אז אל דאגה בנוגע אליי. אני לעולם לא אהרוג אותך." אני מפנה את פניי בחזרה אליו.

הוא מחייך חיוך עצוב שלא ראיתי על פניו לפני כן, אוחז בידו, ומנשק את מפרקי אצבעותיי, עיניו עדיין על הכביש. אני שוב מרגישה את האנרגיה שהרגשתי קודם לכן, כאשר הידיים שלנו נגעו, ואני לא יכולה למצוא את מילה שתתאר אותה, אבל היא מחשמלת. מוחשית. יש לה אפילו טעם.

"כבר עשית את זה."

מאל נושא את המזוודה שלי אל מכוניתו, ואת השעה הבאה הוא מבלה בוויכוח עם פקידת הקבלה של המלון, מנסה לגרום להם לתת לי לעזוב מבלי לשלם על הלילה שהזמנתי. פקידת הקבלה נראית באמצע שנות החמישים לחייה, עם שקיות מתחת לעיניים, ובלי טיפה של סבלנות. הם משגרים זה אל זה את הטיעונים שלהם. אני אוהזת בידו של מאל ומושכת בה, מפצירה בו להניח לזה. אני אשלם. לא אכפת לי מהכסף. (למעשה, כן אכפת לי, אבל אכפת לי יותר לא לבזבז את השעות המעטות שנותרו לי באירלנד בצפייה בהם, מתווכחים על התשלום שלי.)

מאל מתנער ממני וממשיך להתנצח עם האישה. הוא אומר לה לנסות להיכנס לעורי ולהתהלך בו, מתייחס בברור אל המשפט מתוך הספר אל תיגע בזמיר. אני רצינית. אני רוצה להתחבא מתחת לסלע ולנשק אותו עד אובדן הכרה, בו זמנית.

"הבחורה הזאת שאת רואה, עשתה את כל הדרך מניו ג'רזי כדי להתאבל על האבא שמעולם לא פגשה." הוא מצביע עליי. "היה בלבול עם ההזמנה שלה בהוסטל, והיא נכנסה לכאן רק כדי שיהיה לה איפה לשים את המזוודה שלה."

"אדוני, אני מבינה, אבל יש אצלנו נהלים..." היא מתווכחת.

מאל פולט אנחת ייאוש ומוציא את הארנק מהכיס האחורי. הוא משליך ערמת שטרות על הדלפק.

"ניצחת. אני מקווה שזה יעשה אותך מאושרת ויעזור לבוס שלך לממן את הווילה שלו באיביזה ואת שלושת הילדים הבלתי חוקיים שלו ושל המזכירה שלו."

האישה מביטה על השטרות שמוטלים בניהם. "למעשה, אדוני, הסכום הוא שלוש מאות אירו ללילה."

"איזה ז... זית." הוא לוקח שאיפה, זורק עוד שטרות לעברה, מוסיף עוד כמה עטיפות מסטיק, חופן מטבעות, ומה שנראה כמו פתקית מתוך עוגיית מזל. הוא מסתובב ואוחז בידו.

אנחנו דוהרים החוצה אל הרחוב הצונן. הלב שלי הולם בחזי. "לא היית צריך לעשות את זה. אני אחזיר לך."

"היית רוצה, יקירתי."

הוא מסתובב אליי, ולהפתעתי, כולו חיוכים. למעשה, הוא נראה כאילו כלום לא קרה. כאילו הוא התקדם מזה הלאה.

"אתה לא כועס?" אני ממצמצת.

"על מה?"

"אה... על זה שהוצאת את כל הכסף שהרווחת השבוע על חדר

שלא תשתמש בו, למשל."

הוא מנופף בביטול וצוחק. "זה היה לפני דקה. הגיע הזמן להמשיך הלאה. אל תתני לדברים הקטנים בחיים להטריד אותך,

כן?"

מטורף עד כמה שזה נשמע, אני מבינה למה הוא מתכוון. החיים אכן קצרים מכדי להיתקע על הדברים הקטנים.

אנחנו נכנסים למכונית שלו ונוסעים בחזרה לכפר. כאשר אנחנו חולפים על פני הבית של קת'לין בדרך לחווה שלו, אני לא יכולה להתאפק מלהגניב מבט אל החלון שלה. היא לא שם.

אנחנו מגיעים לקוטג' שלו, בסגנון טיודור, לבן עם בולי עץ שחורים שמחלקים את החזית שלו, גג כהה, ודלת עץ אלון כבדה וסדוקה לחלוטין. הוא נראה קטן באופן מקסים ומוזר, לפחות בחושך. אנחנו נאבקים בשיחים ובעשב שגדל פרא, שמצליפים בקרסולינו בשעה שאנחנו מפלסים את דרכנו אל הדלת.

"אמא בקילקני, מבקרת את אחי הגדול, דזמונד, כך שנהיה רק את ואני," הוא אומר.

"מגניב שיש לך אח גדול." אני מביטה בעורפו כשהוא הורף בכתפו בכוח את הדלת הישנה. היא חורקת ונפתחת, ואנחנו נכנסים לסלון. רצפת קורות עץ רחבות, גופי תאורה מברזל יצוק ועץ ממוחזר בכל מקום, מספרים לי שאני כבר לא באמריקה. חוץ מהספה הכתומה-צהובה המרופטת, ומסך הטלוויזיה השטוח, המקום היה יכול להיראות כמו בית אצולה.

"שישה," הוא אומר, ומשליך את המפתחות אל תוך אגרטל ליד הדלת, לפני שהוא מסתובב ומושך אותי אל בין זרועותיו.

אני נמסה בין ידי. "יש לך שישה אחים?" אני מתחפרת בחמימותו, נקרעת בין תחושת תדהמה וקנאה.

הוא מושך בכתפיו. "בסך הכול שישה. חמישה אחים ואחות אחת. משפחה קתולית, את מבינה. דז הוא הבכור. יש לי גם חמש אחייניות וארבעה אחיינים. שלא לדבר על חיות המחמד."

אני מכחכת בגרוני. "ואבא שלך?"
 "נפטר צעיר. התקף לב בגיל ארבעים. הייתי ילד קטן כשהוא מת. הוא זה שנדפק כי אני לא זוכר אותו מספיק כדי להתגעגע אליו."
 "אני מצטערת," אני אומרת בכל מקרה.

הוא אווז בידי ומוביל אותי אל מטבח צר וישן עם פינת אוכל קטנה, צהובה ומתפוררת. הוא פותח עוד דלת, ואנחנו יוצאים אל החצר האחורית, שאפילו בחושך אפשר לראות שהיא ענקית. יש שם כמה דירים מחולקים שבהם ודאי מוחזק הבקר.

אני לא יכולה לדמיין את מאל בתור חוואי. ברור שגם הוא לא יכול לדמיין את עצמו בתור כזה, כי הוא מעדיף להופיע ברחוב לפרנסתו. הוא מוביל אותי לחלקת דשא ואומר לי לחכות שם. הוא נעלם אל תוך הבית וחוזר עם שמיכות, בקבוק ויסקי, וחבילה כתומה של עוגיות שיכולת שועל. אנחנו שוכבים על הדשא זה לצד זו, בוהים בכוכבים שנמוגים מאחורי העננים.

"אתה מאמין באלוהים?" אני מכרסמת עוגייה מצופה שוקולד. כל כך הרבה יותר קל לשאול שאלות מוזרות כשחשכה עוטפת אותך. אני יכולה לראות בזווית העין חיוך-מאל מרהיב.

"כשמתאים לי."

"מתי מתאים לך?"

"כשאני צריך להחליף איתו מילה, או כשצריך להתפלל בשביל אירלנד בזמן משחקי גביע העולם בכדורגל. תורי לשאול שאלה."
 אני כבר מגלגלת עיניים, קוראת מחשבות שכמותי.

"למה את לא אוהבת את הצלקת שלך?"

כתם לידה, אני רוצה לתקן אותו. "איך אתה יודע שאני לא אוהבת אותה?"

"לא רצית לדבר עליה," הוא אומר.
אני נאנחת. "מה יש לאהוב בה. היא מכוערת. היא בולטת."
"היא הדבר הכי יפה בכך. היא גורמת לך להיות יותר מאשר סתם
פרצוף יפה," הוא אומר.
אני נדה בראשי. אני לא רוצה לחשוב עליה. "תורי. אתה מרגיש
לפעמים כאילו שכולנו פשוט מתכלים לבד?"
"כל הזמן," הוא אומר בקול צרוד. "אבל פחות כשאני איתך.
תורי – האם אי פעם גמרת עם בחור?"
אני נחנקת מהפירורים של העוגייה, ומסובבת את ראשי אליו
בזעף. הוא עדיין בוהה בכוכבים, בשלווה גמורה.
"מה לעזאזל, מאל?"
"סליחה, זה יותר אינטימי מאשר לשאול אם אני מאמין באלוהים?
חוץ מזה, את לא תראי אותי שוב לעולם, זוכרת? למי אני יכול לספר?
לכבשים הדביליות שלי?"
הוא צודק. לעולם המשותף שלנו יש תאריך תפוגה.
"לא, כאילו, אני לא בתולה. אני פשוט... בכל אופן, לא. אני חושבת
שאני יותר מדי מודעת לעצמי כשאני במצב אינטימי עם בחור. תורי,"
אני אומרת במהירות.
אני שונאת את זה שהוא מחייך. אני שונאת את זה שהחיוך שלו
גורם לכל סנטימטר בעורי לעקצץ. אבל יותר מכל, אני שונאת את
העובדה שהוא מדליק את כל חושיי, כמו סם, ומהר מאוד אצטרך
להיפרד ממנו.
"אתה באמת שונא כסף?" אני שואלת.
"מתעב," הוא מאשר. "לעולם לא ארוויח סכומים גדולים של כסף.
לפחות לא במתכוון."
"אם כך, קת'לין צדקה? אתה יכול למכור את השירים שלך אבל
בוחר שלא?"
הוא מטה את ראשו לעברי, וחופן את לחיי. אש מלחכת עמוק
בתוך בטני. "כשאתה משוחרר מהצורך בכסף, אתה נעשה עשיר
באופן אחר, רורי. באופן טוב יותר. כמה שאתה תלוי בו פחות, כך הוא

פחות מגביל אותך. תורי – את חושבת שתתחתני עם גבר עשיר, עם ביצים שלוקות כשתהיי מבוגרת יותר?"

"עם ביצים שלוקות?" אני צוחקת.

הוא לוקח לגימה מהוויסקי, אבל עדיין נועץ בי מבט, רציני לגמרי. "כן. גברים עשירים אוהבים לקחת שיעורי טייס. זה שולק להם את הביצים, ואז הם מאשימים את הנשים שלהם על כך שלא הצליחו להיכנס להיריון בעוד שלמעשה ספירת הזרע שלהם מחורבנת. קראתי על זה אצל רופא השיניים בזמן שחיכיתי לניקוי אבן."

"תודה על האנקדוטה." אני מנסה להחניק צחקוק. "לא, אין לי

שום תוכניות להתחתן עם בחור עשיר. למה?"

"כי אני לא רוצה שתתחתני עם אחד כזה, ויש כך משהו שמוציא

גברים מדעתם."

"מה זה?" אני נועצת בו מבט.

הוא מושך בכתפיו, לוקח את ידי בידו ונושק לכף ידי הפתוחה.

"את מגניבה."

"היית פעם מאוהב?" אני מלקקת את שפתיי.

"תשאל אותי את השאלה הזאת מחר, לפני שאת עוזבת. תורי.

גמרת פעם מנשיקה?"

"סליחה?" הגבות שלי מזנקות לעבר מצחי.

פניו מתעקמות בחיוך זדוני שמאיר את כל החצר האחורית. הוא

זורח ישר אל תוכי, מחמם אותי. "שמעת אותי."

"לא," אני לוחשת, ומצמצמת את עיניי לעומתו. הוא רציני? בדיוק

סיפרתי לו שלא גמרתי עם גבר.

מאל רוכן ומניח אגודל על לחיי, שאר אצבעותיו נכרכות סביב

עורפי. הוא מרפרף בשפתיו על שלי. אני מניחה לו לעשות את זה,

עיניי עדיין פקוחות, בדריכות וציפייה. הוא יורה את לשונו כמו חץ

ומלקק את קצה אפי באופן בלתי צפוי.

אני פולטת נחרת צחוק, מורידה מגננות. "זה לא יעשה שום –"

מאל מטיח את הפה שלו בשלי, ולפני שאני מבינה מה קורה, הוא

עליי, מצמיד את מפרקי הידיים שלי מעל ראשי אל הדשא הלח והקר. אני נוהמת אל תוך פיו בזמן שאני מרגישה את גופו מכסה את שלי לגמרי, בכל המקומות החשובים, כי הוא מוצק וחם כולו, בדיוק ההיפך מהקרירות והרכות שלי. זה כאילו שאנחנו אפילו לא עשויים מאותו החומר.

לשוננו מוצאת את שלי, ואיכשהו – איכשהו – הן רוקדות יחד בחושניות ובתיאום מושלם, כאילו התאִמְנו על זה קודם. הוא מנשק מעולה, מושך אותי אל תוך מערבולת של תשוקה ועיניי מזדגגות מרוב כמיהה. אני מרגישה את התחתונים שלי נרטבים ונצמדים אל גופי. הנשיקה הזאת, הנשיקה הזאת מגיעה לכל מקום, עד לקצות בהונותיי המכווצים, ובדיוק כשאני מתחילה להאמין בהבטחה האילמת שלו לאורגזמה מנשיקה, הוא משחרר את מפרקי הידיים שלי ונסוג, מנגב את פיו בגב כף ידו.

"לא גרמת לי לגמור," אני אומרת בקול צרוד, מבעד לשפתיים נפוחות ומעקצצות.

זאת האשמה יותר מאשר התגרות. כמעט יללה. "אנחנו עומדים לשכב הלילה, רורי?" הוא שואל ברצינות, מפנה את מבטו ממני.

"זה... זה לא התור שלך לשאול שאלה," אני מגמגמת. הוא האדם הכי ישיר שפגשתי בחיי, ואני לא יודעת איך לאכול אותו.

"אני אהיה חייב לך אחת. עכשיו תעני." הפעם, הוא פונה להביט בי, והעיניים שלנו נפגשות בחשכה. הדשא צונן ומלא טל, אפילו מבעד לשמיכה. צונן, אבל לשם שינוי, זאת לא הסיבה שבגללה יש לי עור ברווז בכל הגוף. הנשימה שלי נתקעת בגרוני. אלוהים.

"אני רוצה," אני מתוודה. השרירים בצווארו נעים בזמן שהוא בולע רוק. "אבל לא כדאי, נכון?" אני לוחשת. "לא כשאנחנו גם ככה מחבכים אחד את השנייה כל כך."

"אני לא יודע," הוא אומר בקול צרוד. "אני לא רוצה לבלות את שארית חיי בתהייה איך זה היה יכול להיות להרגיש אותך."

ידו יורדת אל צווארי, נכרכת סביבו, והוא רוכן אליי, ומנשק אותי כל כך ברכות, עד שאני נרעדת מהעדינות של מגעו. לשונו מחליקה אל תוך פי, והוא מתגלגל עליי, ידיו מלטפות כל סנטימטר של גופי – זרועותי, כתפיי, מותניי, בטני... שדיי.

הוא אווזו בבד הקפוצ'ון שלי, דוחף אותי כלפי מעלה, ומצליף בלשונו על פטמה זקורה מבעד לחולצה שלי. אני לובשת חזיית ספורט, אבל הקור והרגע גורמים לכל חלקי גופי להתמלא מתח ולהיות זקורים ונזקקים.

אנחנו גונחים באותו רגע, ואז לשונו מצליפה שוב. הוא חוזר ומתרומם כדי לנשק אותי, ואנחנו מחייכים זה אל פיה של זו. אני לא יודעת איך זה קורה, אבל כל שכבות הלבוש של פלג הגוף העליון שלי – ז'קט, קפוצ'ון, גופייה – מוצאות את עצמן זרוקות לצידנו. הוא מתיר את החזייה שלי ביד אחת, בזמן שהוא תוחב את השנייה אל תוך מכנסי הקורדרוי שלי.

"מישהו אי פעם נגע בך שם?" הוא שואל, ומעביר את האמה שלו לאורך הפתח. אני קופצת מרוב עונג, ומתכווצת כולי.

"כן." הפה שלי מתמלא רוק.

"וככה?" הוא טובל את אצבעו בתוכי, ואנחנו יכולים לשמוע כמה

אני רטובה. אני מסמיקה בין זרועותיו.

"א-הא. החבר שלי לשעבר, טיילור."

"האם טיילור עשה גם את זה?" הוא מושך את אצבעו הרטובה אל

הדרגן שלי, ומעסה אותו במעגלים איטיים.

אני זורקת את ראשי לאחור, ועוצמת את עיניי. זה לא שטיילור לא ידע איפה לגעת בי. אלא שתמיד הרגשתי מנותקת מכדי להפיק את מלוא ההנאה. כאילו שיחקתי סצנה סקסית. זה? את זה אני מרגישה. בכל מקום. אני מוטרפת, חמה ורטובה תחתיו. מאל אווזו את הפטמה השמאלית שלי בפיו ומוציף. כוכבים מתנפצים מאחורי העפעפיים שלי כמו זיקוקי דינור. הכול מתהדרק מרוב עונג. אני

אוהבת את זה שהוא קודם כל חושב עליי. אני אוהבת את זה שהוא עדיין לבוש לגמרי. אני אוהבת את זה שהוא יודע בדיוק מה הוא עושה – אפילו אם זה אומר שהוא התאמן על אחרות. על רבות אחרות, אין ספק.

"אלוהים, אני גונחת.

"אני ספקן לגביו, זוכרת?" מאל מתבדח, מנשק את דרכו משדיי אל כתפיי וצווארי, נושך ומתגרה בי בזמן שאני מרימה את מותניי לעברו ורוכבת על ידו התחובה בתוך מכנסיי. הוא משפשף את הדגדגן שלי קדימה ואחורה מהר יותר, ואני מתכוננת להתפוצץ. הוא טובל שתי אצבעות בתוכי ופולט גניחה. ואז, כשהשיא מכה בי מבהונותי ועד קודקודי, הוא שולח יד אחת אל תוך התיק שלי, מוציא את המצלמה, ומצלם את פניי ברגע שאני גומרת.

אני רוצה לצרוח עליו שהוא תופס אותי ברגע פגיע כל כך, אבל כאשר הוא מניח את המצלמה על השמיכה לצידנו, ומוריד את מבטו אליי, אני משחררת. הוא לא נראה זחוח, או שמח או שאנן לגבי זה. הוא נראה... מיוסד.

"רורי."

"מממ?"

"גרמתי לך לגמור."

אני ממצמצת, מביטה מטה לעבר מכנסיי הקורדרוי המקומטים שלי, המופשלים על ירכיי.

"ואת תגרמי לי לגמור עכשיו," הוא אומר. "יש לקוות שזה יקרה אחרי שאכניס את הזין שלי לתוכך. פאק, אני לא יכול להפסיק להביט בך. את יפיפיה."

הוא מתיר את החגורה שלו, מוריד את מכנסיו, פותח את הארנק שלו ומתחיל לשים על עצמו קונדום. אני בועטת את מכנסיי הקורדרוי שלי מעליי, מסרבת להתעכב על העובדה שיש לו קונדומים מוכנים בכל רגע נתון.

אני לא מסתכלת על הזין שלו, בכוונה נמנעת ממבט עין־זין ישיר. זין מבהיל אותי. בייחוד כאלו שלא עברו ברית מילה. הם נראים

כמו שרוולים של סוודר שהתקפלו פנימה אחרי סיבוב פראי במכונת הכביסה.

כאשר כולו עטוף, הוא מביט בי, אמותיו ממוקמות משני צידי ראשי. אני מסמיקה ומכסה את פניי. "תפסיק להסתכל עליי ככה."
"ככה איך?"

"עם חיוך שאומר שהשתנת בג'קוזי שכולם נהנים בו ולא תפסו אותך. גרמת לי לגמור, לא גילית תרופה לסרטן."
"הלילה עוד צעיר," הוא מתבדח, ומניח נשיקה על ראשי. "מוכנה? הוא שואל, ממקם את עצמו בין רגליי.
אלוהים, כן. אני מהנהנת.

הוא חודר לתוכי, מבטינו ננעלים, וכאשר הוא מתחיל לנוע בתוכי, כמעט בביישנות – בטח לא בצורה המיומנת והחלקה שדמיינתי – אנחנו מגלים שטיילור לא עשה עבודה מזהירה כל כך בביתוק הבתולים שלי אחרי הכל.

אני מתפתלת. מאל מתנשם. הוא מנשק אותי בתשוקה רבה כל כך, שאני יכולה להרגיש את הנשיקה שלו מסתחררת במעגלים מענגים ופרועים בבטני.

בלי אזהרה, הוא מצמיד יד אל שדי השמאלי, מכווץ את מצחו ומביט אל השמיים, עדיין בתוכי.

"מה...?" אני משתתקת לפני שאני מבינה מה הוא עושה.
אמרתי לו שאשכב איתו הלילה על גופתי המתה. אני לא יכולה שלא לצחקק תחתיו.

"עדיין נושמת," הוא מאשר, וצולל לעוד נשיקה רעבתנית. "ואו, כמה שאת חיה מתחת לידים שלי."

"זה כואב," אני נאנקת אל תוך פיו הפתוח, המזמין, נאחזת בכתפיו. "אל תדאגי, הנסיכה אורורה," הוא נוהם, חם וקטיפתי ומלא חיים כנגד עורי. "אני אדאג לטלטל את הארמון שלך, גם אם זה יהיה הדבר האחרון שאעשה."

2:00 לפנות בוקר

אני מתעוררת במיטתו של מאל. החדר כל כך חשוך – אין שום אור, לא של פנסי רחוב ולא של מכוניות חולפות או מכשירים חשמליים – שזה כלל לא משנה אם אני פוקחת את עיניי או עוצמת אותן. אני מרגישה את לשוני החמה, הרטובה, בין ירכי, מסתערת ברעבתנות ומסתחררת עמוק יותר בין רגליי.

"מה אתה עושה?" אני גונחת.

"טועם אותך." הוא טובל את לשוני בין הרגליים שלי, ואני מתפתלת בהנאה. "לכל הרוחות, רורי. יש לך טעם גן עדן."

"מאל, מה אתה..."

אבל אז הלשון שלו מתחככת בדגדגן שלי, והשפתיים שלו נסגרות סביבו ומוצצות.

אני דוחקת את הירכיים שלי אל פניו ואוחזת בשערו, מתקמרת כנגד הכר וגונחת בשעה שאני מצמידה אליי את ראשו.

"את תעירי את כל אנגליה, יקירתי." הוא טובל אצבע בתוכי, ומצליף בנקודה המענגת שלי בלשונו בו זמנית.

"מה אכפת לך? אתה מסוכסך איתם."

הוא צוחק בזמן שהוא מתנשק צרפתית עם הדגדגן שלי, האצבעות שלו מחפשות את נקודת הג'י שלי והבהונות שלי מתכווצות מעונג.

אני גומרת שוב, שמו על שפתיי.

3:00 לפנות בוקר

"זה קשור להתלהבות יותר מאשר לטכניקה," מסביר מאל, הזין שלו נועץ בי מבט.

הוא עבה וארוך יותר משל טיילור. כעוס למראה וצבעו סגול

למדי. סוף סוף מצאתי בו משהו שהוא לא מושלם לגמרי, גם אם התחושה כשהוא בתוכי טובה.

"פשוט תעשי כמיטב יכולתך. בכנות, אני כנראה אגמור אחרי עשרים שניות, בכל מקרה. את מדהימה, רורי."

אני עוטפת את הזין שלו בשפתיי, ומתברר לי שהוא צדק, כשהוא הורף אותי אחרי פחות מחמש עשרה שניות וגומר לי על החזה. אנחנו נופלים מהמיטה אל הרצפה, ערמה של זרועות ורגליים, צוחקים בהיסטריה.

"רורי!" הוא שואג. "הייתה לי שפיכה מוקדמת. עכשיו אני חייב להרוג אותך כדי לשמור על הסוד."

"תירגע. אני לא אלשין עליך." אני מתגלגלת על הרצפה, בפיהוק, מתנגשת בדלת. אני יכולה עדיין לטעום את המליחות של עורו. עדיין מרגישה שהפה שלי מלא בו. "חוץ מזה, אוקיאנוס יפריד בינינו, זוכר? למי אני יכולה לספר? לדגי המחמד שלי?"

"יש לך דגים?" הוא נראה המום, כאילו כואב לו שהוא לא יודע עליי הכול.

"אני אשיג כמה כדי לגרום לך להרגיש טוב עם עצמך."

"רק תודי שגם אני יכול להרוג אותך," הוא אומר עכשיו, מצידו השני של החדר, שנינו שוכבים על הרצפה ובוהים בתקרה.

"למה?"

"כי את עוצרת את נשימתי, אז את כבר בחצי הדרך להרוג

אותי."

אני נדה בראשי, וסוגרת את שפתיי באצבעותיי כמו רוכסן.

הוא מרים את מפרט הגיטרה מן הרצפה וזורק אותו לעברי. "אני אתן לך לשמור על ליבך לעצמך עוד קצת. רק אל תיקשרי אליו יותר מדי."

אני צוחקת, אבל אז הוא מפסיק ומביט בי, ואני יכולה להישבע שחרטה חקוקה בפניו.

"תסלחי לי?" הוא שואל.

"על מה?" אני מכווצת את אפי.

הוא מפנה את מבטו, בולע רוק. "שאלה טובה. על זה שלא נתתי לך את מה שבאת לכאן בשבילו, אני מניח."

4:00 לפנות בוקר

"לפעמים אתה מנגן מוזיקה. ולפעמים המוזיקה מנגנת אותך," מאל מסביר. אנחנו יושבים על המיטה שלו, חולקים חבילה של סוכריות חמוצות, ושותים חלב מקרטון. "וכשהיא מנגנת אותך, היא משנה אותך, וכשהיא משנה אותך, אתה אף פעם לא יכול לדעת איך תצא מזה."

"זה אותו דבר עם צילום." אני מהנהנת. "אני מרגישה כמו במאית, מראה לך את מה שאני רוצה שתראה. אני יכולה לגרום לשדה שמאחורי הבית שלך להיות יפיפה או מפחיד, עצוב או שמח. הכל עניין של זוויות, ופילטרים וקומפוזיציה."

"אני לא רוצה לשיר. תשומת לב לא מעמידה לי את הזין."
"אני יודעת." אני מחייכת. "זאת גם הסיבה שאני מסתרת מאחורי מצלמה. אני מניחה שגם לי זה לא... גורם להירטב." אני מסמיקה.

"אם ככה את מבינה." הוא מחייך, בהקלה. "אני לא אמכור את השירים שלי. הם שלי."
"תעשה מה שעושה לך טוב. העולם יבין. אם לא, זאת הבעיה של העולם, לא שלך."
דממה.

"תתחתני איתי, רורי." הוא פונה לעברי. "בואי פשוט נישאר כאן ונזדיין ונעשה מוזיקה ונצלם תמונות."
אני צוחקת וזורקת עוד סוכריה אל פי. אבל נראה שהוא רציני, מחכה לתשובה.
"מאל..." אני אומרת.

אלוהים. הוא עדיין מביט בי, מחכה לתשובה. "יש לי לימודים. אני הולכת לקולג' עוד כמה שבועות."
 "גם כאן יש קולג'ים."
 "כבר נרשמתי. שילמתי. יש לי חדר במעונות. החברה הכי טובה שלי, סאמר, באה איתי."
 "יש לי קצת חסכוניות," הוא מתעקש. "אני טוב במה שאני עושה. אני יכול לפרנס אותנו."
 "אתה לא שפוי."
 "מעולם לא טענתי שאני כן." הוא מזעיף פנים, והחספוס בקולו מראה לי שהוא מתקשה להישאר רגוע. אז הוא נד בראשו, מחייך, מתגלגל עליי, ומכסה את פניי בנשיקות חמות ורטובות.
 הוא נוקש על השידה, מנסה למצוא עוד קונדום. אין יותר. השתמשנו בכולם. הוא מרחיק את פניו משלי, מבקש רשות בלי מילים. אני יכולה להרגיש את כובד ההחלטה הזאת בכל עצם בגופי. במיוחד בהתחשב באופן שבו אני באתי לעולם. זאת הנקודה שבה אני הופכת לאמא שלי. שבה אני נותנת לצורך ולתשוקה להשתלט על ההגיון.
 אני מהנהנת הנהון קטן. "בבקשה תצא בזמן. יהיה קשה לטפל בתינוק בזמן הבחינות."
 "תזדייני רורי."
 "בשמחה, מאל."

בבוקר, אני מתעקשת להזמין אותו לארוחת בוקר לפני שאנחנו נוסעים לשדה התעופה. הוא שילם על המלון והארוחות שלי מאז שהגעתי לכאן. זה המעט שאני יכולה לעשות.
 אנחנו מגיעים לפאב 'בוארס הד', שהוא ככל הנראה המקום היחיד שבו המקומיים אוכלים. תיירים מכל העולם מגיעים לטולקה לראות את העיירה הקטנה, לטעום מהחוויה האירית, לעבד את האדמה

ולסייר במבשלת הבירה המקומית. למדתי שהמקום הזה ידוע גם בשל החמאה שלו. הפאב מפוצץ כשאנחנו נכנסים, אבל ברמנית בלונדינית יפה, מוצאת לנו שולחן כשהיא קולטת את מאל. "התגעגעי אליך, מנוול." היא קורצת אליו. אפשר לראות בקלות שהיה ביניהם משהו בעבר.

מאל מצליף קלות באצבעו על אחורי אוזנה. "עבר זמן." "תתקשר אליי בסוף השבוע הזה?"

"זה תלוי בכל," הוא אומר. כל פירושו צלצול, סקס מזדמן, סטון. אבל כל זה גם שמי האמצעי. לא שהוא יודע את זה. כל גופי שורף אחרי ששכבתי עם מאל חמש פעמים הלילה, שלא לדבר על פעילויות ההעשרה הנוספות שעשינו. אנחנו לא מדברים על הפעם בלי הקונדום, כי הוא כן יצא בזמן. אני אומרת לעצמי שלא יקרה שום דבר רע, אבל רק ליתר ביטחון, אני אקנה את גלולת היום שאחרי בבית המרקחת בשדה התעופה.

אנחנו מזמינים בבר, ואני מתכווצת מכאב בזמן שאני מתיישבת ליד השולחן. מאל אווז בידי ומצמיד אותה אל שפתי. "בואי ננסה את זה שוב לאור היום." הוא מכחכח בגרונו. "תישארי."

אני קורעת שקית צ'יפס וזורקת אחד אל פי, לועסת כדי להרוויח קצת זמן.

"כמו שאמרתי, אני מתחילה ללמוד בקולג' תוך שבועיים."

"על הזין שלי הקולג' שלך."

"מה עם אמא שלי?"

"היא לא על הזין שלי. זה מסוג הסטיות שאני לא ממש מתחבר אליהן. אבל את שונאת אותה, רורי. חוץ מזה, נשלח לה ספריי לשיער בכל חודש. וכרטיסי טיסה בכל חג מולד. גם בפסחא, אם את מתעקשת." הוא מושיט יד לגינס שלו – כן, בבוקר – ולוקח לגימה גדולה. "תישארי, רורי. זה גורל. אל תגידי לי שלא שמת לב שהגשם פסק כשהתנשקנו אתמול."

אני פותחת את פי לומר שזה לא אומר כלום, אבל אז החשמל

נפסק. אנחנו באור יום, אבל זה עדיין מבהיל אותי כאשר מסכי הטלוויזיה התלויים כבים, המוזיקה של Lord of the Dance נעצרת ורחש המקררים התעשייתיים משתתק.

הדממה נמתחת בינינו. נראה שכולם השתתקו. אני לא בטוחה, אבל אני חושבת שכמה מהאנשים נועצים בנו מבטים. הם כנראה שמעו את החלק האחרון של השיחה כשהמוזיקה נעצרה, והם מחכים לתשובתי.

האם הם יודעים שמאל הציע לי נישואין? אני בולעת רוק, בוהה בידיי שעל השולחן.

"רורי?" הוא שואל.

"אני לא מאמינה בגורל," אני אומרת בשקט, עיניי נעוצות בשקית הצי'פס הפתוחה. "אתה בן עשרים ושתיים, ואני בת שמונה-עשרה. שנינו יודעים שזה לא יחזיק מעמד."

האם אני פועלת בניגוד למה שהועיד לי הגורל שלי?

החשמל חוזר. צירוף המקרים הזה הוא על גבול העל טבעי. אני מוטרדת, אבל מתנחמת בעובדה שמשחק הפוטבול בטלוויזיה והמוזיקה יטביעו את השיחה שלנו, ויתר המקומיים יחזרו לפטפוטים שלהם.

מאל לא אומר כלום. הפנים שלו נפולות, כאילו בזה הרגע הבין שאני צודקת. אני צובטת את החישוק שבאפי ומסובבת אותו הלוך ושוב. "היי, מה בנוגע לקשר בשלט רחוק? אני מתכננת לעבוד בזמן הלימודים, כך שאוכל כנראה לבקר אותך בקיץ הבא. אולי אפילו בחג המולד, תלוי במחירי הכרטיסים."

בזמן שאני אומרת את זה, אני מנסה לשכנע את עצמי שזה באמת יכול לעבוד. אני אצטרך לשלם רק על הכרטיסים. למאל יש מכונית ובית.

אבל הוא נד בראשו, נשען לאחור ומאזן את כיסאו על שתי רגליו האחוריות. "אני טיפוס של הכול או כלום, רורי. אין מצב שאוכל להיות בקשר בשלט רחוק."

התשובה שלו קצת מרגיזה אותי. אז הוא רוצה אותי, אבל רק

בתנאים שלוו? זה מחורבן. אם מישוהו לא מוכן לחכות לך, הוא לא באמת ראוי לך.

אני לא יכולה לומר לו לעקור את השורשים שלו ולבוא לארצות הברית, לעזוב שישה אחים, את האחיינים והאחייניות שלו, אמא, סבא מאמץ קשיש, וחברת ילדות אבלה שכמהה אליו ורוצה כנראה לפשוט מעליי את עורי.

ואחרי שהוא נפנף אותי כשהצעתי מערכת יחסים בשלט רחוק, אני אפילו לא אנסה.

"אנחנו יכולים להישאר חברים בפייסבוק או במייספייס –" אני מתחילה לומר, אבל הוא קוטע אותי.

"ולראות אותך ממשיכה הלאה עם בחורים אחרים? לא תודה. אני מנסה לשמור על רמות השנאה העצמית שלי מתחת לדרגת אובדנות. ושנינו יודעים שלראות אחד את השנייה מזדיינים עם אחרים יהיה מטופש באופן קיצוני."

אני נועצת בו מבט קשה, ומשלבת את זרועותיי. "בסדר. אז אנחנו נגמלים בבת אחת."

"אני לא יכול להיגמל בבת אחת," הוא אומר.

אלוהים, הוא קשה. "אתה לא משאיר הרבה אפשרויות," אני מסננת. "טעות," הוא עונה.

"מה אתה מציע?"

"חווה." הוא מניח לכיסא שלו להתנגש ברצפה בזמן שהוא נשען קדימה. "אתם היאנקים, אוהבים דברים מחייבים מבחינה חוקית, נכון?" הוא מושיט יד לתיק שלידי, ופותח אותו. הוא מוציא את המצלמה שלי ועט, שולף את הסכום מתוך מפית מקופלת, ומיישר אותה על השולחן.

"זה לא הזמן המתאים להיות יחד, אני מסכים. אבל אם ניפגש שוב, לא משנה באילו נסיבות, בכל זמן שהוא בעתיד, אנחנו נגרום לזה להצליח, רורי. לעזאזל עם נישואין. לעזאזל עם בני זוג. לעזאזל עם העולם. אם הגורל יפגיש בינינו, אנחנו ניתן לזה לקרות, לא משנה מה, את שומעת?"

אני בוהה בו כאילו הרגע נפל מהשמיים. מה הוא עישן ואיך אנחנו מוודאים שהחומר הזה לא ייפול לעולם לידיו של הנוער שלנו?

"הסיכויים שלנו להיפגש שוב שואפים לפחות מאפס." "בזוזו. עוד טעות. הם מעט מעל אפס. הייתי אומר שהם אפס נקודה חמש עשרה אחוז," הוא אומר בעליוזת. אני לא יודעת איך הוא יכול להיות כל כך קליל בקשר לזה, אבל אני מניחה שאין לי מה להתלונן. הוא הציע לי נישואין, ואני כמעט בטוחה שהוא היה רציני. אני דחיתי אותו. ועוד בציבור. "ומה אם אחד מאיתנו יחפש את השנייה?" אני שואלת. "זאת רמאות." מאל נד בראשו. "זה צריך לקרות באופן טבעי. אסור לנו לחפש אחד את השנייה." "אבל מה אם אחד מאיתנו כן יחפש?" יש לי תחושה שזאת תהיה אני.

"אז החוזה מבוטל, ואת לא חייבת להתחתן איתי." "אני חייבת להתחתן איתך אם ניפגש שוב?" העיניים שלי יורות גיצים, אבל אני מחייכת. הוא מושך בכתפיו. "סיכון גדול הוא החומר ממנו עשויים סיפורים טובים, הנסיכה אורורה מגיו ג'רזי." "חסל סדר הכוח שיש לי להרוג אותך. אתה לא מוכן אפילו לתת לי את מספר הטלפון שלך," אני ממלמלת, ולוגמת מהדיאט קולה שלי.

"אני לא נותן לך את המספר שלי כי אני לא רוצה שזה יהרוג אותי," הוא מסנן, עיניו מאפילות. אני מנסה לא לשנוא אותו ברגע זה, כי אני יודעת שכל מה שהוא אומר זו אמת לאמיתה. אנחנו לא יכולים להיות יחד, ולהישאר בקשר ישאיר את שנינו בהשתוקקות לעוד. מאל משרבט את התנאים של החוזה על המפית. אז הוא חותם עליה ומחליק אותה לעברי.

"בזמנך החופשי." אני קוראת קודם כול.

במקרה הלא סביר.

הוא יודע את זה. אני יודעת את זה. ועדיין, אתה לא יכול להכריח מישוהו להיות איתך. אתה לא יכול לכפות על מישוהו להתחייב למשוהו אבוד מראש. אין לי תוכניות לעבוד לאירלנד אחרי שאסיים את הקולג' וכל חייו של מאל נמצאים כאן.

אני מתקנת את שמי לאורורה בל ג'נקינס, כדי שידע – אני כבר רוצה שהוא ירמה – וחותמת. אני חושבת לרגע על כך שמעולם לא אמרתי לו את שמי השני, והוא הזכיר אותו. הוא מצלם את המפית ומעביר לי את המצלמה שלי. "העותק שלך, למשמרת."

מאל תוחב את המפית אל הכיס האחורי ולוקח לגימה גדולה מהגינס שלו.

"אני מתכוון לזה." הוא מושך בכתפיו. "אני מתכוון להחתים על

זה נוטריון. "אני יודעת." אני זורקת עוד צ'יפס אל פי, מנסה להתנהג בקלילות.

"בואי נקווה שלא אמות משיברון לב לפני כן." הוא מחסל את שארית הגינס.

אני חושבת על זרועותיה הפרושות של קת'לין ועל עדר הבנות שהולכות אחריו לכל מקום.
 "אה, נראה לי שתשרוד."

הערה מפי המפית

תראו, אני לא בונה על החוזה הזה שנחתם בלהט הרגע. אתם חושבים שזה הסיכוב הראשון שלי? אני ממוחזרת, מנוולים. יש לי כבר מספיק ניסיון – כדי לדעת איך זה עובד. הם ישמרו את ההבטחה שלהם למשך כמה שבועות. אולי חודש, אם הם ממש אחד בקטע של השנייה. ואז אני אתחיל להתקמט, להסריח, ולהתפרק, או שאמא שלו תמצא אותי ותזרוק אותי, כשהיא מקללת את הבן המבולגן שלה, שלא יהיה בבית, כי עד אז כמובן, הוא יהיה שקוע עד הביצים שלו בתוך מישהי אחרת.

אני רק הקורבן של ההחלטה הרגעית שלהם. הייתי צריכה למות בחן, בפח מחזור, תחובה בנוחות בין מפיות אחרות, בקבוקי פלסטיק ומיני פסולת תועים שהפועלים כאן עצלים מכדי לגרור לפח השני.

וגם, ולא לגמרי בלי קשר, יש לי כתם קטשופ בגודל אפונה על המילה נפגעים, וזה מגרד כהוגן.

זה מתכון לבלגן רציני.

כאשר אנחנו מגיעים לשדה התעופה בדבלין, אני מניפה את תרמיל הגב שלי מעל לכתפי, מוציאה את המזוודה מתא המטען של מאל,

ומתעקשת שלא יבוא איתי. הוא חונה בחניה כפולה, מקיף את המכונית בריצה.

"אני שונאת סצנות שדות תעופה בסרטים. הן דביקות באופן חולני. בוא לא נרד לרמה הזאת, מאל." אני תוחבת את שיערי אל מאחורי אוזניי, ומצחקקת לעבר כפות רגליי.

האמת היא, שאני כבר מרוסקת, ואם נחלוק עוד רגע אינטימי אחד, אני עלולה לבלות את כל הדרך הביתה בבכי, מה שיהיה יותר ממביך.

הוא מעביר את האגודל שלו על שפתי התחתונה ומחייך. "נסיעה טובה." "תודה." אבל אני עדיין עומדת במקומי כמו אידיוטית. מחכה ל...

מה, בדיוק?

אני לא רוצה ללכת. אני לא רוצה לעזוב אותך.

אני נזכרת במשהו חשוב. אני פותחת את רוכסן המזוודה שלי, ומפשפשת בתוכה בחיפוש אחר מצלמת הפולארואיד שלי. כאשר אני מוצאת אותה, אני מזדקפת בקפיצה ומצלמת תמונה של שנינו יחד. אני מושיטה לו אותה.

"זה לא הוגן שכל התמונות האלו שלנו יהיו אצלי, ולך לא יישאר כלום."

"כן יישאר לי," הוא מתקן בחיוך. "יישאר לי הזיכרון."

"והחווה שלנו." אני מעניקה לחיצה לכתפו, אבל אני כבר יכולה להרגיש את הגופים שלנו מתרחקים זה מזה. כאילו חזרנו להיות זרים. "יהיה לך גם את זה."

הוא מגלגל את עיניו. "בואי נקוה שאני לא אאונן על זה למוות כבר בשבוע הראשון אחרי שתלכי."

אני צוחקת ובוהה במפית המדוברת, בהקלה על כך שזה לא חפץ אינטימי, אבל זה צחוק נטול שמחה.

הוא אווז בפניי בשתי ידיו ומנשק אותי נשיקה עמוקה עד כדי כך שאני מאבדת שיווי משקל. הלב שלו הולם במהירות ובעוצמה כזאת, שנשמע כאילו הוא מסוגל לבקוע מתוך חזהו. אולי, אני חושבת

בייאוש, כדאי שזה יקרה. אני רוצה לחטוף אותו ולקחת אותו איתי – למקום שקת'לין לא תוכל להגיע אליו.

אנחנו מתנתקים לאט, כאילו אנו דבוקים זה לזה.
 "אל תהיה עם קת'לין." אני מרימה אליו את מבטי, "היא לא הורגת אותך."

הציטוט של בוקובסקי עולה בראשי. "תמצא את מה שאתה אוהב ותן לזה להרוג אותך." אני חושבת שזה מה שעשיתי כרגע.
 "אני לא אעשה את זה. ואת אל תהיי עם בחור טיפשי ונוצץ עם ביצים שלוקות. נועדת לגדולות, נסיכה."
 "אני לא אעשה את זה." אני מחייכת.

הוא מרים את סנטרי באצבעו כך שמבטינו ננעלים ואומר, "תשאלי אותי שוב."

אני לא צריכה הסבר. אני יודעת. אני יודעת מכיוון שגם אני מרגישה את זה, וזה שובר אותי. אני מניחה את כף ידי על חזהו, מרגישה את הדופק שלו.
 "היית פעם מאוהב?" אני לא יכולה לבלוע את הרגשות שנתקעים כמו גוש בגרוני.

הוא מחייך אליי. "להתראות, רורי."
 העיניים שלי יורות גיצים, אבל אני מחייכת. "מנוול!"
 "מה?" הוא צוחק.

גם אני צוחקת. הפעם זה צחוק אמיתי. מסתבר ששנינו היינו זקוקים לזה. לשבור את הקרח.

"למה אמרת לי לשאול אותך אם התשובה היא לא?"
 "לא אמרתי שהתשובה היא לא." הוא מחליק את ידיו לאורך זרועותיי. "אבל אם אודה בזה בפניך, אודה בזה בפני עצמי. ואז אצטרך לחפש אותך, וזאת תהיה הפרת חוזה. את צריכה להבין, רורי, בפעם הבאה שאראה אותך, תהיי שלי. לא יהיה לי אכפת אם יש לך חבר, או בעל, או הרמון של גברים שמתחרים על אהבתך.
 אם יהיו לך ילדים, אגדל אותם כאילו הם שלי. אז, אני חושב שמגיעה לך התנצלות."

"על מה?" אני ממצמצת.

הוא פונה ללכת. אני לא מוכנה לומר שלום, אבל אני יודעת שלעולם לא אהיה מוכנה.

"על זה שבפעם הבאה שנפגש ללא ספק אשבש את חייך ואהרוס אותם. הכול הוגן באהבה ובמלחמה, נכון?"

אבל הוא לא מחכה לתשובתי. הוא נכנס למכוניתו ונוסע משם, משאיר אותי עומדת שם, עם הדופק שלו עדיין הולם בכף ידי.

הווה

מאל

בחוץ, על המרפסת, אורורה בוהה בי כאילו השתנתי לה במרק. למען ההגינות, אחרי כל מה שקרה בשמונה השנים האחרונות, הייתי עושה את זה, אילו הייתה לי הזדמנות. רצה המקרה, וזה לא קרה. אז מי יודע למה בדיוק היא כל כך מופתעת ומבוהלת. אף על פי כן, השנים שעברו עלינו בנפרד היטיבו איתה, ואני לא יכול לומר את אותו הדבר עליי. עדיין יש לה שיער מגניב שיהיה מקסים לחפון אותו באגרופי, נזם באף שאני בטוח שהיא עדיין מתעסקת איתו כל הזמן, רגליים שלא נגמרות בתוך גרבוני רשת קרועים, וארון בגדים של בת חמש-עשרה שדלוקה רצה על Yungblud ו-SOS5. ** יש לה נקודת חן כמו של מרילין מונרו מעל שפתה העליזנה, אותה צלקת בולטת בצורת סהר שאני בטוח שהיא עדיין לא יודעת מניין קיבלה

* דומיניק האריסון Dominic Harrison; יליד 1997, ידוע בשם הבמה יאנגבלאד (Yungblud), הוא זמר-יוצר, מוזיקאי ושחקן אנגלי.
** 5 Seconds of Summer – בתרגום חופשי: 5 שניות של קיץ, שם הלהקה בקיצור: SOS5 היא להקת פאנק פופ אוסטרלית בת ארבעה חברים שהוקמה בשנת 2011 בסידני.

אותה, וריסים עבים כל כך עד שהם מצלים על לחייה כשהיא מביטה מטה.

היא בהחלט מקסימה. כמו הרבה נשים אחרות.

הרבה נשים שלא זרקתי בשבילן את חיי לפח.

הרעיון שהייתי חולה מרוב אשמה על כל מה שלא סיפרתי לה, כל מה שלא יכולתי לומר – שהבטחתי לא לספר לה – גורם לי לרצות לצחוק עכשיו.

כן, הסתרתי מאורורה דברים.

אבל היא עשתה את הצעד הנוסף וגזלה ממני דברים.

תשאלו אותי מה בדיוק משך אותי אליה מלכתחילה באותו יום גורלי ברחוב דרורי, ואני עדיין לא אוכל לשים על זה את האצבע. היא נאה, אבל היא מתלהבת מעצמה יותר מדי, כמו כל הבחורות היפות הכאילו אומנותיות שיכולות לתפעל מצלמה ואת הפיות שלהם סביב הזין של בחור עשיר כלשהו.

אני מוכן לסלוח לעצמי. גילאי שש־עשרה עד עשרים ושתיים היו מערבולת של שתייה עד אובדן הכרה. בחורה כמו אורורה חדרה בקלות אל תוך ליבי האופטימי באופן חסר תקנה.

אבל גיל שלושים, מביא איתו לב קפוא כמו גן בחורף. וגם, כבר הפסקתי לקחת בחורות הרסניות למיטתי ולהבטיח להן את הנצח. למדתי את השיעור, ורורי הייתה מורה מצוינת. כן, אורורה בל ג'נקינס לא השתנתה.

אני, מצד שני? בחור שונה לגמרי.

היא פונה להביט בי, מחבקת אותי חיבוק הססני, מגושם. גם אני פונה אליה, אבל כשידיי אחוזות זו בזו מאחורי גבי. כשהיא רואה שהכוכבים לא הועידו לנו ברכת שלום חמה, אני מושיט יד ומשתמש בבוהן שלי כדי להרים את הלסת שלה, ולסגור את פיה הפעור בהפתעה.

"אתה כאן," היא ממלמלת.

"אורורה, חדת אבחנה ומהירת תגובה כתמיד." אני משגר לעברה חיוך חסר סבלנות. המעיל שלי על כתפיה, כי אני זוכר שתמיד קר

לה. מה שמעולם לא הספקתי לומר לה הוא שלי תמיד חם באופן בלתי נסבל.

למען האמת, היינו די טובים יחד. לפחות למשך עשרים וארבע שעות.

היא נסוגה צעד אחד, נראית מודאגת, עיניה פערורות – חיה מבוהלת שזה עתה שמעה את הלחיצה הקטלנית על ההדק.

היא לא צריכה להיות. לעולם לא אפגע בה. לפחות לא פיזית. אני הייתי האידיוט היחיד שבכלל התייחס אליה כשהייתה באירלנד – לא? כן, כן, זה הייתי אני.

יש פיל בחדר, ואם היא חושבת שאני אחוס עליה בזה שאתייחס אליה, היא עומדת לגלות שמאל החדש לא דומה כלל לזה שעזבה אז. "איך... מה... מה אתה עושה כאן?" היא ממצמצת.

כשאני רואה אותה כך, מבולבלת ולא מפקסת, זה לא נותן לי את הסיפוק המידי שדמיינתי כל השנים האלו שזה ייתן לי, במקרה שניפגש אי פעם שוב. ומההיכרות שלי עם אורורה, זה לא יימשך הרבה זמן. היא תחזור לעצמה בקרוב.

היה לי העונג לזהות אותה הערב, ברגע שנכנסתי. אני צריך בקושי מבט אחד כדי להכיר אותה. אחרי הכול, היא חקוקה במוחי, באופן תמידי וכואב.

"עבודה", אני אומר. "ואת?"

"אותו הדבר." היא מכחכת בגרונה, מיישרת את גבה ומחזירה לעצמה את קור רוחה. "אתה זמר עכשיו? זה נהדר, מאל."

"אני כותב שירים," אני מתקן, לוקח לגימה מהוויסקי שלי. אני יכול לראות שהיא מופתעת ופגועה מהעובדה שאני לא מסתער עליה בהצהרות אהבה. זה נכון לשנינו, אם תשאלו את מאל-בן-העשרים-ושתיים.

"ואת?" אני מחווה בסנטרי לעברה.

"צלמת של תקליטי בלו היל." היא מחייכת, מנסה לשבור את הקרח. "אלוהים, מאל. מעולם לא חשבתי שאראה אותך שוב. אבל אני רואה שאנחנו עדיין צפויים כמו המקומות שבאנו מהם."

"דברי בשם עצמך." אני מעביר את מבטי במורד גופה, דואג להבליט את העובדה שהוא לא נעצר בשום מקום שעניין אותי בעבר. "את אולי צפויה. לי יש לי כמה שפנים חדשים בכובע."

החיוך שלה מתפוגג. היא פותחת את פיה לומר משהו. להתווכח, אולי – אורורה תמיד הייתה לוחמנית, ואני בספק אם זה השתנה – כשדלתות המרפסת נפתחות וג'ף ריינר יוצא בהילוך מתנודד.

ג'ף ריינר הוא מה שקורה כשכל הקלישאות האפשריות פוגשות גבר שיש לו אפס אישיות, המון כסף נזיל וירושה מרשימה.

כאילו היה פרנקשטיין במרתף של אולפן הוליוודי כלשהו עם תקציב נמוך. כל החבילה המרופטת, הדביקה, הספוגה בקוקאין.

לפני כמה שנים הוא ירש מאביו את 'בלו היל', חברת תקליטים קטנה, והרגיש צורך להרוס אותה. הכיבושים האחרונים שלו כללו את החתמתו של אשטון ריצ'רדס, זמר סולו בעל כשרון של בקבוק חומר סיכה חצי ריק בערך. ריצ'רדס נראה כמו הכלאה לא מוצלחת בין דוגמן, הומלס וג'פּל של להקת ואן דירקשן. הוא יכול לשיר כמו שאני יכול לסחוב פירמידה מזוינת על הגב שלי. יש לו טווח קולי של לווייתן מוכה, והוא סומך על המיקס ועל העיניים הכחולות שלו.

מה שמביא אותי לכיבוש השני של ג'ף ריינר – עבדכם הנאמן. אני אמור לכתוב שירים לאלבום הבא של ריצ'רדס, בעבור סכום צנוע של מיליון אירו. אני אומר צנוע כי אין מחיר לכבוד העצמי שלי. ועדיין, אני כאן, מוותר על כבודי העצמי לטובת הכלל. עוד דבר שקרה באשמתה.

תודה על זה, אורורה.

"ג'נקינס! אני רואה שפגשת את כוכב הערב." ריינר מזוגג לעברנו תוך כדי מחיאות כף איטיות, סיגריה תלויה מפיו. הוא נראה כמו האמפטי־דמפטי בחליפת טכניקולור, הזיעה מעל שפתו העליונה נוצצת כמו מיץ של זבל. "זה מלאכי דוהרטי. מאל, זאת רורי, צלמת זוטרה שלנו. מאל, רורי צילמה את העטיפה של האלבום החדש של פיונה בארץ הפלאות." הוא מניף יד לעברה.

זאת הייתה עטיפה מדהימה. נסיכת הפופ עמדה בשדה פתוח עם מסכת אב"כ ושמלת כלה.

אני תוהה לרגע אם זה היה הרעיון של אורורה לפני שאני מחליט שלא אכפת לי. אז, הבחורה הבוגדנית גדלה להיות טובה במה שהיא עושה. המשאית עם המדליות בדרך.

"רורי, מאל הוא אחד המשוררים הגדולים של זמננו. הוא מכר כמה מהשירים המובילים במצעד, כולל 'למצוא אותך לאבד אותי', 'ברחוב דרורי', 'תחת הכוכבים', ו'נסיכה מניו ג'רזי'". החיבורים ברורים עד כאב, אבל היא לא מראה שהבחינה בזה, ועל כך אני אסיר תודה.

סתומה או חסרת לב? אני מהמר על האפשרות השנייה, על סמך מה שאני יודע עליה.

"תענוג," היא יורה בסרקסטיות, עיניה ננעצות בגולגולת שלי, מנסות לחורר אותה.

היא מסתגלת היטב לשינוי באווירה. אני יכול לראות שאין בה טיפת שמחה לראות אותי שוב. זה בסדר. אני לא רוצה שהיא תשתף פעולה מרצון במשחק הזה. אני רק רוצה שהיא תיקח בו חלק. זה יגרום להרבה יותר בלגן, ובלגן זה טוב.

"קראתי לך לכאן כי יש לי הזדמנות טובה בשבילך, רורי. ג'ייק, הצלם הבכיר שלנו, נמצא עם Cold Blaze בסוף מסע ההופעות שלהם. ברגע שסיים, הוא מתכוון להישאר בניו יורק לזמן מה – חברה שלו עומדת ללדת. אז אנחנו צריכים צלמת לפרויקט הבא."

"אני האדם המתאים." אורורה פונה אליו, מהנהנת.

אני מכווץ את השפתיים, מסרב לתת לחיוך מלא הסיפוק שלי להיראות. ריינר ניגש בנחת ונעמד בינינו, ואז מסתובב ונשען על מעקה המרפסת, מביט בי ובה לסירוגין.

"זה משהו גדול, ג'נקינס."

היא מהנהנת, תשומת ליבה ממוקדת בו עכשיו.

היא עדיין יפה באופן קטלני. זה הדבר שהכי מטריד אותי. אבל זה לא אמור. זה רק אומר שזה לא יהיה מאמץ גדול מדי לשכב איתה, מה

שאני לגמרי מתכנן לעשות, לפני שאזרוק אותה בחזרה למולדת שלה, הפעם בלי שום רגשות ועם אפס הבטחות. "הפרטים, ריינר. תן לי אותם." אורורה מתחילה לשחק עם הנזם שבאפה.

ילדונת טיפשונית וצפויה שכמותך.

"מדובר בחודשיים בכפר ממש מחוץ לדבלין. טוקיו, נכון?" הוא משגר אליי מבט שואל.

"טולקה." אני תוחב את האגרופים הקמוצים שלי אל תוך הכיסים. "הייתי קרוב." הוא צוחק.

בטח. טעית רק בעיר, במדינה וכיבשת, אידיוט.

"דוהרטי יכתוב את השירים, וריצ'רדס יקליט אותם בסטודיו הביתי שלו – את הגרסה האקוסטית, בכל אופן. כמו סדנת אומנים, סוג של, בטעם של פעם. ואז ריצ'רדס יחזור לניו יורק במרץ ויקליט את זה מהתחלה."

מה שריינר מתכוון לומר הוא שהזמר יחזור וייתן למומחים לעוות את קולו במטרה לגרום לו להפוך למשהו שאין סכנה שירסק זכויות, בטון, ואת נשמתם של אנשים. אני מתבונן איך פניה של אורורה משתנות ממוטרדות למבועתות תוך שניות. שפתיה עדיין חשוקות. "זה אומר חודשיים באירלנד, ג'נקינס, כל ההוצאות עלינו. על לא דבר." הוא קורץ.

"חכה." אורורה מרימה את ידה. "למה אני צריכה להישאר באירלנד? אני יכולה פשוט לצלם במשך שבוע בערך ואז להניח להם לנפשם."

ריינר מגיד בראשו. "זה בשביל סוג של סרט דוקומנטרי. אנחנו צריכים שעות של חומר מצולם. מאות תמונות. קמפיין השיוק שלנו עצום. אנחנו מדממים כסף מהתחת כמו אחרי שחיטה באמצעות קולנוסקופיה. אנחנו צריכים כמות עצומה של חומר מצולם." "אתם לא יכולים לצפות ממני לחיות באירלנד למשך החודשיים הקרובים," אומרת אורורה בחיוך קפוץ.

אני יודע מה היא עשתה שגרם לי לשנוא אותה, אבל אני תוהה

מה אני עשיתי שמצדיק יחס חמוץ כזה. חוץ מזה שהתנהגתי כמו זין כרגע.

במחשבה נוספת, זה כנראה כל מה שהיה צריך. וישנו כמובן, עניין החבר.

החבר העשיר, הנוצץ, שהיא אמרה שלעולם לא יהיה לה, ובכל זאת ראיתי אותה נצמדת לזרועו בחליפת הבְּרִינִי באולם הנשפים, כמו ריח פה רע לאלכוהוליסט מזוין.

כמה אנחנו מאכזבים זה את זה, נסיכה.

"אני יכולה לטוס הלוך ושוב לאירלנד וחזרה," הציעה כשהיא לועסת את השפה התחתונה שלה. "זאת לא תהיה בעיה, ואני בטוחה שתזדקקו לי גם כאן."

ריינר נד בראשו, סבלנותו מתפוגגת, בדיוק כמו שלי. "לוח הזמנים של ריצ'רדס מטורף עכשיו כשהוא יוצא עם הבחורה החדשה הזאת, בת דודה מדרגה שנייה למשפחת המלוכה בלונדון. אני לא יודע מתי הוא מתכנן לבוא וללכת. את צריכה להיות שם כל הזמן." "במלון?" היא שואלת בתקווה.

הפעם, חיוך עולה על פניי. מה יש לומר? אפילו אני לא לגמרי אדיש לסיטואציה הזאת, שבה אורורה מתחילה להבין כמה חזק דפקתי אותה.

"מה הטעם בזה? אנחנו צריכים אותך שם, איתם, תחת אותו גג. יש לנו בעיה, ג'נקינס?" ריינר מצמצם את עיניו לעומתה. "האם עליי לתת את המשימה הזאת למישהו אחר? מישהו עם יותר ניסיון, אולי?"

אורורה מזעיפה פנים לעומתו, אבל אז היא מנידה בראשה. לא, היא לא אחת שתתחמק מאתגר.

"אני אתן למשימה הזאת את כל כולי," היא מתנשמת.

"אין לי ספק, ילדונת."

מתחשק לי להקיא. הוא לא ביקש ממנה להציל את העולם, רק לצלם כמה תמונות של האידיוט הזה, ריצ'רדס, בזמן שהוא מעמיד פנים שהוא עובד קשה.

אורורה מפנה אליי את תשומת ליבה. אני מוכן לקראתה, עם החיוך הנבזי של מישהו שלא רק שהשתין לה בג'קוזי, אלא גם הטביע בתוכו את החבר שלה, בשביל הכיף.
"מאל."

אני מרים גבה. "אורורה."

"רק לידיעתך, יש לי חבר," היא אומרת בענייניות, מורידה את ז'קט הצמר שלי מעליה וזורקת אותו לעברי.
אני תופס אותו, ובו זמנית, מרים את ידי השמאלית באוויר, כשכף היר שלי פונה לעברי, כך שהיא שתוכל לראות את החישוק המזוהב על הקמיצה שלי.

"שמח בשבילך, מתוקה," אני אומר ביובש, ומסובב את הטבעת.
"כבר הגעתם לשלב המזמזמים? חקקתם את ראשי התיבות של שמותיכם על עץ? אולי הענקתם זה לזו טבעות בתולין," אני אומר בנימה מהורהרת, ואז נד בראשי. "לאאא. מאוחר מדי בשביל זה."
אבל אני לא חושב שהיא שמעה אפילו מילה מהמונולוג שלי. היא ממוקדת לגמרי בטבעת הנישואין, עוקבת בעיניה אחר תנועותיי. אני יכול לראות את השאלה בהן, ובנדיבות ממזרית, אני מנדב את המידע, כמובן.

"קת'לין." אני תוחב את ידי לתוך הכיס, מבחין בכך שעל אף שפניה מחווירים ואצבעותיה נאחזות במעקה – היא לא מתמוטטת. "זמן קצר אחרי שעזבת. טקס יפה, שערך האב דוהרטי. התנצלותי הכנה על כך שלא שלחתי לך הזמנה."
אני יכול לראות את גרונה של אורורה מתכווץ, וזה מזכיר לי כמה עדין למגע היה תחת אצבעותיי. היא מרימה את סנטרה, מסרבת להישבר.

הלילה עוד צעיר, יקירה.

"אתה מוכר שירים ומתחתן עם קת'לין?" פניה הופכים לאבן, לגמרי ריקים מרגש עכשיו. "אתה צודק, מאל. באמת שכבר אין לי שמץ של מושג מי אתה."

ריינר מעביר את מבטו בינינו, מנסה להבין את המתרחש. הוא

יודע שאנחנו מכירים זה את זה, כי אמרתי לו, אבל הצגתי אותנו בתור חברים ותיקים, לא בתור אויבים מושבעים, מה שקרוב יותר למציאות.

"אתם צריכים כמה רגעים לבד?" הוא מושך באפו הנשרי, מסיים את הסיגריה שלו ומכבה אותה בתוך עציץ.

אלוהים, הוא כזה בזבז של אוויר. אמא שלו צריכה לשתול עץ כפיצוי על כל יום שהוא חי.

"כן," אומרת אורורה.

"לא," אני מתפרץ בו זמנית.

דממה משתררת לכמה שניות לפני שאני נותן לריינר חצי משיכת כתף ומסובב את גבי למעקה בהפגנתיות, אני משעין עליו את מרפקי, מתעלם ממנה.

"אם כך, בסדר, זוג יונים." ריינר משפשף את סנטרו.

אני יכול לראות אותו בזווית העין, מתנודד בחזרה לעבר הדלתות, כמו החמור שהוא.

אורורה מנמיכה את קולה ברגע שאנחנו נשארים לבד. "בחזרה, אמרת שלא יהיה לך אכפת אם אנחנו נשואים או שיש לנו בני זוג –" אני קוטע אותה מייד. "את מתכוונת לפני שמונה שנים, כששינינו בקושי נגמלנו מהחיתולים? בחייך, אורורה. היינו מאוהבים ברעיון, לא אחד בשנייה."

למה היא בכלל מעלה את זה, אחרי כל מה שעשתה ואמרה? זה כמו להיות מודאג מבדיקת דם כששתי רגליך קטועות וראשך כרות, ואתה צף איפשהו בים התיכון.

הספינה הזאת כבר הפליגה, יקירתי.

אני לא טורח להביט בה. במקום זה, אני בוהה בגורדי השחקים המכוערים, חסרי הנשמה, של מנהטן, מזכיר לעצמי עד כמה היא אוהבת אותם. ושכמו שאר הבחורות המטורללות שהתגלגלו בין הסדינים שלי לפניה ואחריה, היא מלאה ברעיונות בהשראת האינסטגרם ובחלומות ערוכים בפוטושופ. היא חיה חיי פינטרסט מושלמים, ואין שום פילטר שיגרום לחיים שלי להתאים למציאות שלה.

"או קיי..." היא מושכת את ההברות, מפנימה. "רק מוודאת שאתה יודע שאני לא מתכוונת לכבד את החוזה הזה."

"תסלחי לי בזמן שאני הולך לנגב את הדמעות שלי עם מיליון האירו שהביאו אותי לכאן." אני מסיים את המשקה שלי בלגימה אחת ומניח את הכוס על מעקה השיש הרחב. כשאני פונה לעברה, נמתח על פניי חיוך נעים מפלסטיק. אני לא מוכן שהיא תחשוב שבאמת אכפת לי אם היא תבוא או לא.

"לקת'לין לא יהיה אכפת שאהיה שם?" היא מתחילה לשחק עם הנזם שבאפה. "בהתחשב בעבר שלנו וכל זה."

"לקת'לין לא יהיה אכפת."

"אני שמחה לראות שלפחות מישחו מכם התבגר במהלך העשור הזה." היא מסובכת עוד את הנזם שבאפה. "אבקש שקאלום יוכל לבוא וללכת כרצונו בזמן שאגור בבית שלך. אנחנו נהיה אורחים טובים ונשתדל עד כמה שאפשר לא להפריע לכם, כמובן."

"זה בסדר." אני אומר בכעס.

היא בוהה בי, אני שוב בוהה בנוף. אני כלל לא מקל עליה. למה שאעשה את זה? היא זאת שזרקה את הכול לאסלה והורידה אלף פעמים את המים.

"אתה עדיין גר בקוטג' שלך?" היא שואלת.

"כן."

"יש לך ילדים?"

"לא."

"האם יש –"

"אני חייב לך משהו?" אני קוטע את דבריה שוב.

היא נדה בראשה, מביטה בי בבלבול וסלידה חזקים עוד יותר מקודם.

"אז תפסיקי לחקור אותי." אני מפנה את ראשי להביט בה.

האופן שבו הכאב מעוות את פניה, מראה לי שהיא קלטה את הרמז הלא כל כך עדין לזמן שבו שאלה על אבא שלה. אני מזכיר לעצמי

מה הייתי צריך לסבול בשנים האחרונות בגללה והודף הצידה את תחושת האשמה.

לחשוב שבכל דקה שביליתי איתה, קרעתי את עצמי על שלא אמרתי לה את האמת.
עליה. על אביה.

יהיה מה שיהיה הדבר שאני מתכנן לעשות לאורורה, הוא יגרום רק נזק לטווח הקצר. היא תעמוד על רגליה. בסופו של דבר. אני? אני נדפקתי לכל החיים, וכנראה גם בגלגול הבא.

"תקשיבי." אני נאנח. "ריינר נחוש לשלוח אותך לאירלנד, ובהתחשב בתשלום, ובעובדה שיש לך מעט מאוד משמעות בעיניי, אני לא רואה למה אני צריך לריב איתו על זה. תבואי, תעשי את העבודה ותלכי. אם את רוצה להביא את החבר הנוצץ שלך איתך, את מוזמנת. 'אנחנו לא חייבים להפוך שוב לחברים הכי טובים.'"
מסמן מירכאות באצבעות שלי, מתבל את העלבון במבטא אמריקאי מזויף ומאנפף רק כדי לצאת חרא עד הסוף. "את לא צריכה לצאת מגדרך."

"למה אתה כל כך כועס?" היא לוחשת, המומה יותר מאשר פגועה כעת.

"כועס?" אני ממצמץ לעברה כאילו שהיא מטורפת. "אני פשוט לא מעוניין להפוך את זה ליותר ממה שזה. עברו שמונה שנים, והמון דברים קרו בהן."

אבל לא מספיק כדי שאוכל לומר את הדברים שהיא רוצה לשמוע.

אני תפוס. את תפוסה. זה רק חוזה עסקי.

אני לא אנסה לגנוב אותך.

לא אנסה לחבל במערכת היחסים שלך.

אני לא אנסה לחפש נקמה.

אלו כל הדברים שאני לא אומר. דברים שאני מדלג עליהם. הדברים שהיא אמורה לדרוש אותם עכשיו.

למרבה המזל, אורורה נראית נסערת מכדי לקרוא את האותיות הקטנות מבין השורות של השיחה הזאת. לנצח הג'ינג'ית חמת המזג.

"אני מבינה." הלסת שלה מתקשחת, וכך גם כתפיה. "אם זה מה שאתה רוצה שיהיה, אני מכבדת את זה." היא מהנהנת, נסוגה ממני צעד אחד.

מתחשק לי לחנוק אותה. לומר לה שלמעשה, זה לא מה שאני רוצה שיהיה, אלא שהיא גרמה לזה להיות כך. היא המשיכה הלאה, ואני נתקעתי. עכשיו אני כועס, ומלא יצר נקמה, וללא ספק במצב רוח לגרום קצת נזק בעצמי.

"מתי אני מתחילה?" היא מניחה את ידיה על מותניה.
"מתישהו אחרי חג המולד, לפני ערב ראש השנה. ריצ'רדס עורך מסיבה בבית שלי, וריינר אמר משהו בעניין הזה." אני מגרד את הזיפים שמתחילים לבצבץ. "תדוני איתו בפרטים."
"יש לך תוכניות לחג המולד?" היא ממצמצת לעברי.
הבחורה המסכנה עדיין מנסה. אולי היא דו־קוטבית? היא הייתה די חד משמעית בנוגע למצב העניינים בינינו אחרי שנפרדנו, כך שזה לא הגיוני במיוחד.
"את שוב עושה את זה," אני מציין.

"עושה מה?"

"מנסה לנהל שיחת נימוסין. להתנהג אלייך בנימוס לא נמצא באג'נדה שלי, אורורה."
היא סבה על עקביה והולכת לעבר הדלת. אני מחליט שלא סיימתי לפגוע בה.
"קת'לין," אני מדבר אל הגב שלה. "אני מבלה את חג המולד בבית של קת'לין."
היא נעצרת, אבל לא אומרת דבר. אני קולט במבטי את הישבן הקטן והעגול שלה.
"ואת?" אני לא יכול להתאפק. "חג מולד עם חמך וחמותך לעתיד באנגליה?"

היא מסתובבת ומחייכת אליי חיוך שָלוֹ.

"גם לי אין כל כוונה להתנהג אליך בנימוס, מלאפי דוהרטי. ההבדל בינינו? שאני, להבדיל ממך, עומדת מאחורי המילים שלי."

אני נשען לאחור על המעקה ומחייך בשעה שאני מביט בה מתרחקת.
הכול הוגן באהבה ובמלחמה, ואני ללא ספק מוכן לקרב.

הערה מפי ג'ף ריינר

למילים היסטוריה והיסטוריה יש יותר במשותף מאשר כמה אותיות. השניים האלה? הם ללא ספק חולקים היסטוריה, ומה שראיתי על המרפסת הזאת הוא לא פחות מאשר היסטוריה. ראיתי את זה קורה פעם אחר פעם בתעשייה שלנו. אקסים שעובדים יחד, חושבים שהם *בוגרים*, ושהם *התגברו*, ומסוגלים להיות *ידידים*.

ב.ו.ש.י.ט.

הייתי יכול לומר להם שזה רק ייעשה מכוּער יותר בהמשך. להזהיר אותם לא לטרוח. שהכסף לא שווה את זה, ושמרטפות לאידיוט כמו אשטון ריצ'רדס רק תיצור בניהם מתח נוסף, שבירה של עוד כללים, ותדחוף אותם עד מעבר לקצה. הייתי יכול.

אבל בואו נהיה מציאותיים. אני גבר בן ארבעים עם ראש מלא קוקאין והתמכרות לסקס, ואין לי שום ספק שכך הם רואים אותי ושזה מה שהם חושבים עליי. לראות אנשים אחרים דופקים לעצמם את החיים לא מכאיב לי בשלב זה. זאת אפילו – איך לומר? – מעין תרפיה בשבילי. כמו לרקום. לרקום אסון.

לכן אנשים מרכלים, נכון? כדי לשאוב סיפוק מצרות של אנשים אחרים. וכאשר לאנשים אחרים אין צרות שהם יכולים לראות, או להזדהות איתן, או לשפוט אותן, הם ממציאים בעיות בשבילם. מנתחים כל תנועה שלהם כדי לנסות לגרום לעצמם להרגיש טוב יותר. ובכן, העניין הזה הוא מתכון לבלגן רציני. איך אני יכול למנוע ממנו מלקרות?

בנוסף, אני ממש סקרן לראות את ההתפתחויות. כמו שאני

מכיר את הסיפור של מלאכי דוהרטי, אני לא יודע איך הוא יכול לדפוק את החיים האומללים שלו יותר ממה שכבר דפק אותם. הבחור שקוע כל כך עמוק בחרא, עד שכל דבר אחר שייקרה בדרכו, אפילו סקנדל, יהיה בעצם שיפור.

אני בולע שני כדורים, של מה שזה לא יהיה שסוחר הסמים שלי נתן לי, ועושה את דרכי בחזרה אל המסיבה, אני יודע שאני נראה כמו תפאורה לאירוויזיון וזה לא מזיז לי. כי לא אכפת לי.

באמת שלא.

אני נותן לאנשים לשפוט אותי. הם לא יותר טובים ממני. ההבדל היחיד בינינו הוא שאני יודע מה מלאכי ורורי חושבים עליי. הם לא יודעים מה אני חושב עליהם.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן